

Arrest

nr. 283 524 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROEGIERS
Vrombautstraat 114
9900 EEKLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, en X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. ROEGIERS en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Eerste verzoekende partij verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, geboren te Belo Horizonte Brazilië) op X.

Tweede verzoekende partij verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, geboren te Belo Horizonte (Brazilië) op X.

Op 24.10.2017 legde eerste verzoekende partij een aankomstverklaring af bij de gemeente Lede.

Op 08.12.2017 legde de eerste verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. A. E.

Op 12.04.2018 dienden verzoekers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in functie van dhr. E.

Op 05.11.2018 werden verzoekers in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22.02.2022 werd aan verzoeker een schrijven betekend, betreffende het onderzoek naar de gebeurlijke beëindiging of intrekking van haar verblijfsrecht. Hierop maakte verzoeker verscheidene stavingstukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30.06.2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)”

Dit feitenrelaas vindt steun in het administratief dossier met dien ten verstande dat tweede verzoekende partij geboren is op 30 juli 2003. Het vermelde geboortjaar 2033 is een materiële mislag.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) in hoofde van eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter. Deze kent de volgende redengeving:

“(...

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C. P.

Voorna(a)m(en): E. C.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Belo Horizonte

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 9160 LOKEREN

Alsook van haar minderjarige dochter: P. S. I. V. (...), geboren in Brazilië op X, van Braziliaanse nationaliteit

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 12.04.2018 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 05.11.2018. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg E. A. (...), haar wettelijk samenwonende partner met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 14.08.2019, datum waarop betrokkene en haar kinderen werden ingeschreven op een afzonderlijk adres. Betrokkene toont evenmin aan dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie tussen haar en de referentiepersoon. Het einde van de relatie wordt door haar niet betwist.

Ook de minderjarige dochter van mevrouw, P. S. I., verkreeg het verblijfsrecht op basis van de heer E. Zij vroeg eveneens de gezinshereniging aan op 12.04.2018 en is sedert 14.08.2019 niet meer met de referentiepersoon gevestigd. Nergens uit het dossier blijkt dat er thans nog enige band zou bestaan tussen het kind en de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene en van haar minderjarig kind beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan hun verblijf werd mevrouw op 22.02.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 14.03.2022. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Arbeidscontract met S.-L. + loonfiches december 2020 tot februari 2022 + aanbevelingsbrief
- Fiscale fiche inkomstenjaar 2019, 2020 (Randstad)
- loonfiches september 2021 tot maart 2022 (betreft weekendwerk) + aanbevelingsbrief N. BV
- Attest OCMW geen financiële steun
- Deelcertificaten + inschrijvingsbewijzen Nederlandse les
- Attest van inburgering
- Verklaring betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 08.12.2017.

Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 14.08.2019. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Nergens uit het dossier of de door betrokkene aangereikte stukken blijkt dat er thans nog een minimum aan relatie zou zijn. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend, (arrest RW 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RW dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn voor het S.-L. en in de weekends voor N. BV, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van

15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, noch wat mevrouw betreft, noch wat haar dochter betreft.

Betrokkene verblijft sedert september 2017 (cf. aankomstverklaring) in België, nu dus iets meer dan vierenhalf jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene en haar dochter nog niet zo lang in België verblijven is het ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende binding moeten hebben met hun herkomstland. Betrokkene geeft aan dat ze zich in Brazilië voor haar vertrek naar België niet goed voelde en "veel stress kreeg door allerlei factoren zoals op het werk, familie, veiligheid ...", maar laat na daar concreter op in te gaan. Bovendien kan daaruit afgeleid worden dat zij er voor haar komst naar België tewerkgesteld was en er wellicht ook nog een (beperkt) familiaal netwerk heeft. Gezien haar relatief korte verblijfsperiode mag gesteld worden dat zij nog voldoende vertrouwd moet zijn met de taal en de lokale cultuur. Daarnaast woont de vader van haar kinderen er nog zodat ook de kinderen nog minstens nog familiale banden hebben met Brazilië. Verder moet worden opgemerkt dat mevrouw nog een tijdje bij haar zus heeft verbleven die eveneens van Braziliaanse origine is en dat zij thans met haar kinderen een gezin vormt. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat de voertaal thuis hoofdzakelijk het Portugees was/is, zodat mevrouw en de kinderen ook nog de taal van het land machtig zijn. Betrokkene alludeert met haar brief ook op een mogelijk vertrek uit België, indien haar verblijfsrecht zou worden beëindigd. Zij stelt dat dit geen goede gevolgen zou hebben voor hun mentale gezondheid. Er dient echter op gewezen te worden dat zij er vierenhalf jaar geleden geen moeite mee had om in Brazilië, zoals zij zelf stelt, alles te verkopen en haar kinderen uit het milieu haalde waarin zij opgroeiden. Mevrouw voert in haar brief aan dat ze er een slechte situatie achterliet, maar die beweringen worden niet met objectief verifieerbare stukken gestaafd. Zij geeft zelf aan dat ze er "in korte tijd" in geslaagd is zich thuis te voelen in België. Indien mevrouw terugkeert naar Brazilië zal ongetwijfeld wat moeite kosten om zich aan te passen aan een verblijf aldaar, maar betrokkene en de kinderen wisten zich ook snel aan te passen aan hun nieuwe leefomstandigheden en een nieuwe maatschappij bij hun komst naar België. Uit niets blijkt dat mevrouw of de kinderen daar niet meer toe in staat zouden zijn. De kinderen kunnen hun scholing voortzetten in Brazilië alwaar ook middelbare scholen en universiteiten voorhanden zijn. Het feit dat zij een aantal jaar in België onderwijs hebben gevolgd kan een bijkomende troef vormen voor hun verdere school-en professionele loopbaan.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is betrokkene thans tewerkgesteld. Blijkens de voorgelegde aanbevelingsbrieven blijkt ze een goede werknemer te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering en bewijzen van het volgen van taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Dat de kinderen school liepen in België vormt evenmin een bewijs van integratie dat een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Kinderen zijn in België immers leerplichtig tot 18 jaar. Betrokkene voldoet hiermee dus slechts aan de vigerende wetgeving.

Betrokkene vormt geen gezinscel meer met de referentiepersoon. Zij toont niet aan dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie. Thans woont zij samen met haar twee kinderen waarvan het oudste meerderjarig is en thans nog school loopt. Deze beslissing tast echter de eenheid van het gezin niet aan gezien naast betrokkenes verblijfsrecht ook het verblijfsrecht van haar dochter en haar meerderjarige zoon wordt beëindigd (zie onze beslissing van 30.06.2022 voor haar zoon P. S. P. E. (...)). De eenheid van het gezin blijft bewaard. Het staat betrokkene vrij zich elders met haar kinderen te vestigen, alwaar zij voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Betrokkene geeft aan in België nog familie te hebben, zonder verder te specificeren over wie het gaat. Blijkens de gegevens in het Rijksregister kan minstens worden besloten dat haar zus hier woonachtig is. Mevrouw toont echter niet aan dat er, bovenop de normale affectieve banden met die familieleden, nog een bijkomende afhankelijkheid tegenover hen zou bestaan. Er is dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven met die familieleden. Mevrouw is een volwassen vrouw, van wie mag

verwacht worden dat zij ook zonder de nabijheid van die familieleden samen met haar kinderen haar leven kan voortzetten. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet het geval zou zijn.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene en haar dochter heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt hun recht op verblijf beëindigd. Hun F-kaart dient gesupprimeerd te worden.
(...)"

De tweede bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) in hoofde van de tweede verzoekende partij. Deze kent de volgende redengeving:

"(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P. S.

Voorna(a)m(en): P. E.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: 30.07.2003

Geboorteplaats: Belo Horizonte

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 9160 LOKEREN

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag van 12.04.2018 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart . Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg E. A. (...), de wettelijk samenwonende partner van zijn moeder met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 14.08.2019, datum waarop hij op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op de één of andere manier nog afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon. Er is geen sprake meer van een gezinscel.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 22.02.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 23.03.2022. Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:

- Schoolattest schooljaar 2021-2022
- Aanbevelingsbrief N. BV
- Verklaring betrokkene
- Attest OCMW geen financiële steun
- Loonbrieven A. en R. van september 2021 tot maart 2020
- Fiscale fiches inkomsten 2019 en 2020

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene is geen drie jaar gevestigd geweest met de referentiepersoon. Hij werd op 27.03.2018 op hetzelfde adres als de toenmalige partner van zijn moeder ingeschreven. Op 14.08.2019 werd hij samen met zijn moeder en zus op een afzonderlijk adres ingeschreven. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan het geval onder 1°. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met legaal verblijf in België. De gevallen onder 2° en 3° zijn bijgevolg evenmin op hem van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene beschikt via zijn moeder over voldoende bestaansmiddelen en is zelf ook als jobstudent tewerkgesteld, wat zonder meer een gunstig element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene is sedert maart 2018 ingeschreven in België. Wellicht kwam hij reeds in september 2017 samen met zijn moeder, mevrouw C. P. E. C. (...), naar België, nu dus iets meer dan vierenhalf jaar geleden. Deze verblijfsperiode is nog relatief kort.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog goed vertrouwd moet zijn met de Braziliaanse gebruiken en cultuur. Betrokkene verbleef samen met zijn moeder en zus een tijdje bij zijn tante. Sedert augustus 2019 vormt hij samen met zijn moeder en zus een gezin. Het is dan ook aannemelijk dat de voertaal in zijn gezin hoofdzakelijk het Portugees is, zodat gesteld kan worden dat hij nog voldoende kennis van de taal van zijn herkomstland moet hebben. Bovendien woont betrokkenes vader nog in Brazilië en stelt hij er zelf ook nog familie te hebben. Hij stelt dat het niet makkelijk was als kind om Brazilië te verlaten en alles terug op te starten. Het zal wellicht ook wat moeite vergen om de draad opnieuw op te pikken in Brazilië, indien hij besluit om er terug te keren, maar betrokkene toonde in het verleden reeds aan dat hij zich kon aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Als jongvolwassene zal hem dit ook lukken. Nergens uit het dossier blijkt dat dat niet het geval zou zijn.

Zoals hierboven aangegeven is betrokkene hoofdzakelijk afhankelijk van zijn moeder voor zijn inkomsten. Wel heeft hij wat werkervaring opgedaan als jobstudent, wat zonder meer een positief element is. Betrokkene toont echter niet aan dat hij met die studentenjob financieel onafhankelijk is van zijn moeder. Zij blijft diegenen die in hoofdorde voorziet in zijn behoeften. Gezien haar verblijfsrecht op 30.06.2022 werd beëindigd zou het behouden van betrokkenes verblijfsrecht er toe kunnen leiden dat hij, minstens in de nabije toekomst, in een precaire financiële situatie zou terechtkomen.

Gezien betrokkene nu iets meer dan vierenhalf jaar in België verblijft en school loopt, kan aangenomen worden dat hij een vriendenkring heeft uitgebouwd. Dat is echter niet voldoende om te besluiten dat hij op sociaal en cultureel vlak in die mate is geïntegreerd dat zulks de beëindiging van zijn verblijfsrecht zou verhinderen. Het is immers volstrekt logisch dat een tienerjongen sociale relaties aangaat met andere jongeren op school, in de jeuwgdbeweging, de sportclub, Bij een eventueel vertrek uit het Rijk kan betrokkene het contact met die kennissen behouden middels de moderne telecommunicatiemiddelen of via periodieke bezoeken aan België.

Zoals eerder vermeld vormt betrokkene geen gezinscel meer met de referentiepersoon. Thans woont hij samen met zijn moeder en zus. Betrokkene is nog steeds financieel afhankelijk van zijn moeder, zoals hij zelf in zijn brief aangeeft. Deze beslissing bedreigt hun gezinsleven niet, nu ook het verblijfsrecht van zijn moeder en zijn zus werden beëindigd. Het staat betrokkene en zijn gezin vrij om zich elders te vestigen, alwaar zij voldoen aan de binnekomst- en verblijfsvoorwaarden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting, die een antwoord bevat op de door de verwerende partij ingediende nota met opmerkingen, voeren de verzoekende partijen in een eerste middel het volgende aan:

“1. Eerste middel : schending van het hoorrecht, omdat, met het oog op de eventuele beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers, de vraag naar inlichtingen omtrent hun actuele toestand te algemeen werd geformuleerd, en de concrete beoordelingscriteria met betrekking tot dit verblijfsrecht en de beëindiging daarvan, in het kader waarvan er stavingstukken dienden te worden overgemaakt aan DVZ, niet werden gecommuniceerd.

Bij het intrekken van het verblijfsrecht na gezinshereniging speelt het hoorrecht een belangrijke rol. De vreemdeling moet worden gehoord of bevestigd over de redenen die zich zouden verzetten tegen de beëindiging van het verblijf, dit zowel naar aanleiding van de voorwaarden die voortvloeien uit artikel 42quater §1 Vw. als naar aanleiding van de uitzonderingsgronden vermeld in artikel 42quater §4 Vw. [RvS 19 februari 2015, nr. 230.257, T.Vreemd.2015,190; RvS 24 februari 2015, nr. 230.293; RvS 19 januari 2016, nr. 233.512]

Er moet worden vastgesteld dat DVZ in de bestreden beslissing(en) wel alle voorwaarden en uitzonderingsgronden van artikel 42quater §1 en §4 overloopt, maar voor die specifieke beoordelingselementen niet op voldoende duidelijke en accurate wijze inlichtingen heeft opgevraagd bij het gezin.

Er werd gevraagd om de individuele situatie toe te lichten met de nadruk op de bestaansmiddelen. Uit de brief dd. 22.02.22 blijkt niet dat het belangrijk was om toelichting te geven bij de huidige verstandhouding met dhr. E. (om te kunnen nagaan of er nog een minimum aan relatie is hetwelk een verblijf wettigt). Ook omtrent de oorspronkelijk toegang tot het Rijk van P. wordt niks vermeld, hetgeen nochtans van belang kan zijn voor de beoordeling van de intrekkingstermijn van 5 jaar.

Bijgevolg hebben betrokkenen een aantal documenten en feiten niet meegedeeld, zodat deze elementen postfactum in de procedure moeten worden aangewend :

- (a) mevr. P. en dhr. E. hebben samen nog een lening lopen;*
- (b) P. kwam al in 2016 naar België (zonder visumplicht);*
- (c) informatie over familiale banden in Brazilië (vader van de kinderen);*

Het hoorrecht veronderstelt dat er doelgerichte informatievergaring is, waarbij aan de vreemdeling in begrijpelijke taal wordt meegedeeld welke inlichtingen en bewijsstukken dienstig zijn voor de besluitvorming, of minstens welke de te onderzoeken wettelijke beoordelingscriteria zijn zowel om (a) een einde te stellen aan het verblijf als (b) om een verblijf uitzonderlijk toch toe te staan indien de voornoemde criteria niet zouden zijn vervuld.

Op die manier kan de vreemdeling zelf inschatten welke documenten en feitelijke gegevens doorslaggevend zijn. Dit is niet gebeurd.

Men kan niet beweren dat de vreemdeling is gehoord over zijn rechten of de voorwaarden die deze rechten vrijwaren, als die rechten en voorwaarden hem niet worden meegedeeld of kenbaar gemaakt.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. De verzoekers laten uitschijnen dat zij niet zijn gehoord of alleszins niet afdoende. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgt deze redenering niet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitgenodigd werden middels brief van 22 februari 2022 om bewijsdocumenten over te maken in het kader van artikel 42quater, §5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In deze brief wordt ook een opsomming gegeven van concrete documenten die moeten voorgelegd worden, maar wordt verwezen naar humanitaire elementen waaronder de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidssituatie, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarmee er bindingen

bestaan met het herkomstland. Ook konden verzoekers elementen aanreiken m.b.t. het minderjarig kind I. Alle relevante wijzingen vroeg de verwerende partij over te maken. Aan verzoekers werd duidelijk gemaakt dat zij alle mogelijke inlichtingen moesten doorgeven *“om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten”*. Het is dan ook volkomen aan verzoekers te verwijten dat zij bepaalde gegevens, die zij thans nuttig achten (een lening hebben lopen, zoon P. kwam al in 2016 België binnen en familiale banden in herkomstland) niet hebben overgemaakt. Verzoekers kunnen dit niet verwijten aan de verwerende partij.

2.1.3. In antwoord op de nota met opmerkingen stellen verzoekers over het eerste middel:

“1. Hoorrecht (eerste middel)

Verweerster stelt dat het vervullen van de hoorplicht in casu geen informatie kon opleveren die de huidige beoordeling kon beïnvloeden. Dit is niet waar.

Concretere en specifiekere vraagstellingen konden geleid hebben tot

(a) informatie over de familiale connecties en (gebrek aan) opvangmogelijkheden in Brazilië, (b) de omstandigheden waarin P. het Rijk binnenkwam, en

(c) de gezamenlijke verplichtingen of projecten die mevr. S. en dhr. E. (alsnog) hebben.

Uit de vraagstelling van het schrijven dd. 22.02.22 kan worden geleid dat Dienst Vreemdelingenzaken informatie wou over de relatie met dhr. E. en de huidige gezinssituatie van verzoekers, terwijl de cruciale gegevens in dezen betrekking hebben op de uitzonderingsgronden om een verblijfstitel niet in te trekken bij het beëindigen van de samenwoning met de referentiepersoon. Het gaat in deze context dan vooral om de driejarige duur van de wettelijke samenwoning, meer bepaald het hebben van een “minimum aan relaties” in die periode (art. 42quater §4,1° Vw.), en fundamentele rechten, voornamelijk met betrekking tot de economische, sociale en culturele integratie (cfr. art. 8 en 24 EVRM- zie ook zevende middel).

De loutere verwijzing naar artikel 42quater Vw. is geen duidelijke en begrijpelijke vraag naar inlichtingen. Dergelijke correspondentie moet ook verstaanbaar zijn voor niet-juristen, en zeker in migratiecontext.

De vreemdeling moet worden gehoord over de redenen die zich nr. 34.804; en ook RvS 12 december 2017, nr. 240.163] Dit houdt in dat er in de vraagstelling van DVZ ook moet worden opgehelderd of uitgelegd welke redenen de vreemdeling daarvoor kan aanvoeren. Enkel dan kan deze zijn of haar belangen nuttig verdedigen in een antwoordschrijven.

Achteraf is het altijd makkelijk om te zeggen dat er geen informatie wordt aangereikt die het beslissingspatroon zou veranderd hebben. Het gaat hier om een gewichtige beslissing die het leven van mensen compleet overhoop kan gooien. Als er geen gesprek/verhoor kan worden georganiseerd met doelgerichte vragen, dan toch minstens briefwisseling waarin concreet en nauwkeurig wordt omschreven welke doorslaggevende informatie nodig is om bepaalde verblijfsrechten te laten gelden. Dit is hier niet gebeurd. Er werd een algemene en vage (bijna gestandaardiseerde) brief verstuurd.”

2.1.4. Met dit antwoord beantwoorden verzoekers de stelling van de verwerende partij dat de bijkomende informatie niet van aard is om de bestreden beslissingen te vermogen te wijzigen.

Onder punt 2.1.2. werd al aangetoond dat verzoekers zelf niet zorgvuldig zijn geweest en geen excuus hebben om de nieuwe informatie thans te betrekken in hun middelen. De Raad acht het antwoord van de verwerende partij als zijnde een antwoord *“ten overvloede”*. Kritiek hiertegen is dan ook niet dienstig. Verzoekers hadden geen enkele reden om hun bewering, dat de wettelijke samenwoning van de eerste verzoekende partij met de oorspronkelijke referentiepersoon niet beëindigd is, niet mee te delen. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij elementen m.b.t. de artikelen 8 en 24 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet hadden kunnen meedelen. De Raad verwijst naar punt 2.1.2. De vraag naar de toepassing van artikel 42quater is op zeer duidelijke wijze gesteld. Het hoorrecht houdt niet in dat men letterlijk verzoekers moet horen maar houdt in dat verzoekers in de gelegenheid worden gesteld om alle mogelijke informatie en nuttige inlichtingen ter beschikking te kunnen stellen aan de verwerende partij, hetgeen ook op schriftelijke basis kan. Of de uitnodiging al dan niet gestandaardiseerd is, heeft geen belang.

2.1.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel in de synthesesamenvatting wordt uiteengezet als volgt:

“2. Tweede middel : schending van artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat er wel degelijk nog een feitelijke en juridische band bestaat tussen mevr. P. en haar voormalige wettelijk samenwonende partner.

Ten onrechte beweert DVZ dat er op heden geen minimum aan relaties tussen de wettelijk samenwonende partners bestaat.

Het hebben van een "minimum aan relaties" [HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta t. Duitsland; RvV 19 april 2010, nr. 41.764] betekent niet per se dat het om affectieve betrekkingen moet gaan. Een juridische of financiële relatie kan ook daaronder vallen en uiting geven aan een vorm van partnerschap, ook al is de emotionele band weggefallen.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkenen officieel de wettelijke samenwoning nog niet hebben beëindigd [stuk 3]. Er staat een actieve code 123 bij dhr. A. E. Terecht stelt DVZ in de bestreden beslissing enkel vast dat betrokkenen niet meer samenleven onder hetzelfde dak. De instandhouding van de wettelijk samenwoning creëert erfrechten [art. 745octies §1 oud BW], en een toestand van onverdeeldheid voor de goederen waarvan het individueel eigendomsrecht niet bewezen is. [art. 1478 oud BW]

Deze juridische gevolgen zijn afhankelijk van de instandhouding van het statuut van de wettelijke samenwoning, en niet van de daadwerkelijke samenwoning.

De omstandigheid dat beide partners de keuze maken om de wettelijke samenwoning niet te beëindigen en wederzijdse juridische voordelen willen behouden, impliceert dat er nog een zekere verstandhouding bestaat. Betrokkenen hebben nog voldoende wederzijdse empathie om elkaar dit te gunnen. Er is nog een bepaalde solidariteit tussen de partners. Overigens moet worden opgemerkt dat dhr. Eken al die tijd ervoor heeft geopteerd om met niemand anders wettelijk samen te wonen of te trouwen (hetgeen eveneens een einde zou stellen aan de wettelijke samenwoning met verzoekster). Dit zegt ook veel. Ze sluiten niet uit dat ze ooit nog als koppel herenigd worden.

Mevr. P. en Dhr. E. hebben bovendien samen nog een lening lopen.

Bij het nemen van een afzonderlijke domicilie hebben de partners er dus voor gekozen om niet over te gaan tot een vereffening-verdeling van goederen en een stopzetting of afsplitsing van gezamenlijke verplichtingen. Van een echte scheiding en "totale" beëindiging van de relatie is geen sprake.

Ondanks de afzonderlijke verblijfsplaats, is er nog een zekere band van wederzijdse afhankelijkheid en een gezamenlijke juridische verplichting, die het rechtstreekse gevolg is van het samenleven, naast de tot op heden in stand gehouden juridische gevolgen van de wettelijke samenwoning. Er is bijgevolg nog een minimum aan relaties. Het gezamenlijk project van betrokkenen is niet geheel verbroken, ondanks de teloorgang (of beter gezegd bekoeling) van de emotionele of affectieve band. Het is echter niet uitgesloten dat betrokkenen zich in de toekomst alsnog verzoenen. De juridische draad die hen bindt, is niet volledig doorgeknipt.

Minstens werd dit aspect in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel onvoldoende onderzocht en bevraagd bij mevr. P. [zie cfr. eerste middel).

Het middel is gegrond."

Het derde middel in de synthesesamenvatting wordt uiteengezet als volgt:

"3. Derde middel : Schending van artikel 42quater §4,1° van de Vreemdelingenwet, omdat DVZ ten onrechte geoordeeld heeft dat de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en dhr. Eken niet minstens drie jaar geduurd heeft.

Zoals hierboven reeds werd aangestipt, is de wettelijke samenwoning (tot op heden) nooit beëindigd geweest. Dit blijkt uit het rijksregister, dat ook DVZ heeft geraadpleegd.

DVZ motiveert :

"(...) Nergens uit het dossier of de door betrokkene aangereikte stukken blijkt dat er thans nog een minimum aan relatie zou zijn. Betrokkenen zijn dus geenszins drie jaar wettelijk samenwonend(...)"

In het tweede middel werd reeds uiteengezet dat mevr. P. en dhr. E. toch nog een minimale juridische en feitelijke band hebben. Dit los van de omstandigheid dat mevr. P. over dit specifiek beoordelingsaspect om het verblijfsrecht niet te beëindigen, nooit specifiek bevraagd is geweest. (zie cfr. eerste middel)

Bovendien gaat DVZ uit van de verkeerde rechtsopvatting. De praetoriaanse vereiste van een "minimum aan relaties" heeft betrekking op artikel 42quater §1,4° Vw. en niet op artikel 42quater §4,1° Vw.

Verzoekers steunen zich hiervoor op de arresten van 23 mei 2016 nr. 167.944, van 16 juni 2016 nr. 169.961 [T.Vreemd.2017,57], van 12 december 2016 nr. 179.168 [Rév.dr.étr.2016, 641] en van 14 maart 2017 nr. 183.856.

Uit deze rechtspraak kan worden afgeleid het geen belang heeft of er gedurende de wettelijke samenwoning een gezamenlijke vestiging was. In het arrest van 16 juni 2016 nr. 169.961 oordeelde de Raad bijvoorbeeld dat, in geval van een echtscheiding, de aanvang van een feitelijke scheiding irrelevant was aangezien het huwelijk voortduurt tot aan het begin van de echtscheidingsprocedure.

Deze zienswijze met betrekking tot de ontbinding van het huwelijk kan naar analogie worden toegepast op de wettelijke samenwoning : de aanvang van een afzonderlijke verblijfplaats is irrelevant, aangezien de wettelijke samenwoning voortduurt tot aan de eenzijdige of gezamenlijke verklaring voor de ambtenaar van de burgerlijke stand bedoeld in artikel 1476 §2 van het (oud) Burgerlijk Wetboek.

Vanuit die optiek zijn mevr. P. en dhr. E. wel degelijk meer dan 3 jaar officieel -voor de wet- wettelijk samenwonend geweest, niettegenstaande de feitelijke scheiding, zodat de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater §4,1° Vw. van toepassing is en er geen einde meer kan worden gesteld aan haar verblijfsrecht.

Het middel is gegrond."

Omdat deze middelen nauw samenhangen, worden deze gezamenlijk behandeld.

2.2.2. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...)

6° (...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3.

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede

lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...)

3° (...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In essentie houden verzoekers voor dat de wettelijke samenwoning tussen de eerste verzoekende partij en de oorspronkelijke referentiepersoon, van Belgische nationaliteit, niet is beëindigd. De eerste verzoekende partij heeft initieel een gezinsherenigingsaanvraag ingediend op 12 april 2018 in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Op 14 augustus 2019 gingen de verzoekers apart wonen van de referentiepersoon. Verzoekers werden uitgenodigd om inlichtingen te verschaffen (zie bespreking eerste middel) maar gaven niet te kennen dat de wettelijke samenwoning niet was beëindigd. Evenmin brachten zij bewijzen bij over de aard van de relatie die nog zou kunnen bestaan tussen de eerste verzoekende partij en de referentiepersoon. Met de lopende lening die de eerste verzoekende partij en de referentiepersoon nog zouden hebben, kan geen rekening gehouden worden omdat dit gegeven niet aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. De stukken die verzoekers thans voorleggen in verband met dit gegeven kunnen niet in rekening worden gebracht om die reden. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien zij de lopende lening als bewijsstuk thans in aanmerking zou nemen gelet op haar bevoegdheid tot het overgaan van een wettigheidstoetsing. De Raad moet zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen concludeerden derhalve terecht dat:

"Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 14.08.2019, datum waarop betrokkene en haar kinderen werden ingeschreven op een afzonderlijk adres. Betrokkene toont evenmin aan dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie tussen haar en de referentiepersoon."

En wat het minderjarig kind betreft:

"Ook de minderjarige dochter van mevrouw, P. S. I., verkreeg het verblijfsrecht op basis van de heer E. Zij vroeg eveneens de gezinshereniging aan op 12.04.2018 en is sedert 14.08.2019 niet meer met de referentiepersoon gevestigd. Nergens uit het dossier blijkt dat er thans nog enige band zou bestaan tussen het kind en de referentiepersoon."

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectieve belevde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Ook bij het bestaan van een wettelijke samenwoning, daargelaten de

vraag of samenwoning op zich vereist is, mag het bestaan van een daadwerkelijke effectieve beleefde gezinsband verwacht worden. De bestreden beslissingen stellen correct dat niet bleek dat er nog een gezinscel bestond tussen eerste verzoekende partij of aangetoond werd. Dit motief op zich is doorslaggevend voor het nemen van de bestreden beslissingen en volstaat om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad volgt de redenering van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het louter afbetalen van een gezamenlijke lopende lening niet volstaat om aan te tonen dat de eerste verzoekende partij nog een relatie in de zin van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet heeft. Een eventueel louter financieel aspect bestaand tussen ex-partners volstaat niet om van een gezamenlijke vestiging of duurzaam karakter van een relatie te spreken. Verzoekers hebben niet afdoende aangetoond dat er nog sprake is van het bestaan van een duurzame relatie. Verzoekers gaan eraan voorbij dat in de uitnodigingsbrief van 22 februari 2022, hen ter kennis gegeven, uitdrukkelijk vermeld staat dat blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestond en dat verzoekers uitgenodigd zijn om nieuwe bewijsstukken, ook dienaangaande, over te maken, wat zij nalieten. De arresten van de Raad waarnaar verzoekers verwijzen hebben in het Belgische rechtssysteem geen precedentswaarde. Elk geval dient op zijn eigen merites beoordeeld te worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De verzoekers moeten zorgvuldig zijn bij het beantwoorden van de vraag tot het uitoefenen van het hoorrecht en alle relevante stukken en elementen aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekers, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (naar analogie RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.2.3. In antwoord op de nota met opmerkingen stellen verzoekers het volgende:

“2. Minimum aan relaties en zorgvuldigheidsbeginsel (tweede en derde middel)

Verweerster beweert dat zij wel voldoende rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing met het gegeven dat de wettelijke samenwoning tussen mevr. P. en dhr. E. nog niet beëindigd werd. Hierover is echter niks terug te vinden in de bestreden beslissing. Er wordt enkel gewaagd van een afzonderlijke verblijfplaats en een vermeend ontoereikende relatie.

De omstandigheid dat een door de wet bepaalde rechtsverhouding met rechtsgevolgen op vlak van erfrecht en vermogensbeheer nog niet officieel werd verbroken door betrokkenen, in weerwil van een afzonderlijke domicilie, is een indicatie dat er nog een minimum aan relaties kan zijn.

De partijen gunnen elkaar immers nog bepaalde voordelen die verbonden zijn aan het statuut van de wettelijke samenwoning. De wettelijke band tussen betrokkenen is niet volledig verbroken. Als de toetssteen bij het beoordelen van de relatiebestendigheid een minimummaatstaf is, dan lijkt dit element wel relevant. Alle beetjes dragen bij tot een "minimum".

Ook een gemeenschappelijke lening kan in die specifieke context (niet als geïsoleerd element maar als deel van een samenhangend geheel van met elkaar overeenstemmende feiten) wel degelijk een teken aan de wand zijn.”

De Raad merkt op dat aan de verwerende partij zelfs geen indicatie van het nog bestaan van een relatie tussen de eerste verzoekende partij en de referentiepersoon werd ter kennis gebracht. Deze grieven zijn niet dienstig.

2.2.4. Verzoekers maken de schending van artikel 42^{quater}, §1, 4° en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

2.3.1. Het vierde middel luidt als volgt:

“4. Vierde middel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de formele motiveringsplicht, omdat DVZ (a) niet op afdoende wijze de effecten van de beëindiging van het verblijfsrecht heeft onderzocht op de studievoortgang van de kinderen in het gezin, P. en I., daarbij rekening houdend in het bijzonder met de onderwijspositie van de minderjarige I., alsmede (b) de

onderwijsstructuur in Brazilië onvoldoende aandacht heeft gegund, of minstens (c) deze determinerende elementen niet heeft vermeld in de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid alle noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens om tot een juiste beslissing te komen, zowel verzamelt als onderzoekt.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de overheid in een beslissing (met een individualiseerbare strekking) alle belangrijke feitelijke en juridische gegevens vermeldt, op grond waarvan zij een beslissing heeft genomen.

In de bestreden beslissingen wordt er onvoldoende gemotiveerd waarom het intrekken van het verblijfsrecht van I., de minderjarige dochter van mevr. P., geen schending van fundamentele rechten oplevert. Er wordt vooral gefocust op de situatie van mevr. P. en haar meerderjarige zoon, P.

Het volgende wordt overwogen :

"(...) De kinderen kunnen hun scholing voortzetten in Brazilië alwaar ook middelbare scholen en universiteiten voorhanden zijn. Het feit dat zij een aantal jaar in België onderwijs hebben gevolgd kan een bijkomende troef vormen voor hun verdere school-en professionele loopbaan.(...)"

Dit is zowat de meest specifieke passage met betrekking tot de persoonlijke situatie van I. De twee kinderen, respectievelijk minderjarig en meerderjarig, worden over dezelfde kam geschoren. Nochtans is de leefwereld en educatieve ontwikkeling van een minderjarige anders.

Uit het kinderrechtenverdrag vloeit een strengere motiveringsplicht voort, wanneer beperkende of nadelige overheidsmaatregelen worden genomen ten aanzien van minderjarigen. Dit verdrag legt de overheid de plicht op om passende maatregelen te nemen, teneinde een aantal kinderrechten te waarborgen.

Dit betekent dat, wanneer een beslissing wordt genomen die deze rechten beperkt of aantast, er concreet moet worden gemotiveerd waarom er geen beperking of aantasting is, dan wel waarom die beperking of aantasting gerechtvaardigd is.

De bestreden beslissing stelt in wezen dat zowel P. als I. hun scholing kunnen voortzetten in Brazilië, waardoor er "geen inhumane behandeling" is.

Los van de inhoudelijke juistheid van die bewering (zie infra vierde middef), wordt er in het kader van de formele motiveringsplicht niet verduidelijkt of I. in passende omstandigheden het secundair onderwijs kan voortzetten in Brazilië.

Het loutere feit dat het in abstracto mogelijk is om als minderjarige onderwijs in Brazilië te hervatten, houdt niet noodzakelijk in dat dit in concreto mogelijk is, zonder onevenredig nadelig effect voor dit kind welke de ontwikkeling kan aantasten, rekening houdend met (a) de specifieke persoonlijke omstandigheden van de minderjarige en diens ouders, en (b) de eigenheden en voorwaarden van het onderwijssysteem in het land van herkomst.

Zo geldt er in Brazilië -en dit is toch wel belangrijk- maar een leerplicht tot 14 jaar. Dit is een groot verschil met België, waar op de leeftijd van 14 jaar de eerste cyclus van het middelbaar onderwijs nog bezig is of net wordt afgerond, [stuk 10]

De omstandigheid dat de administratieve overheid in casu geen rekening heeft gehouden met een verschillende leerplichtige leeftijd in de landen die expliciet met elkaar werden vergeleken voor de beoordeling van de onderwijsvoortzetting van een minderjarige, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een essentieel feitelijk element voor de besluitvorming werd niet nagetrokken en onderzocht (of minstens niet uitdrukkelijk vermeld), zodat niet alle dienstige gegevens voorhanden waren om tot de overtuiging te komen dat er zich aangaande die onderwijsvoortzetting geen problemen voordoen.

De kans bestaat dat I. zal moeten werken en daardoor geen toegang zal hebben tot een middelbare schoolopleiding tot 18 jaar, die evenwaardig is aan de ASO-opleiding die zij nu in België volgt.

Indien haar moeder, die het in België al niet breed heeft als poetshulp, niet onmiddellijk werk vindt in Brazilië of slechts tegen een laag loon (hetgeen in Brazilië niet uitzonderlijk is), dan is de kans gering dat beide kinderen kunnen voortstuderen. Studeren heeft een prijs. Het gaat hier om een alleenstaande moeder. De vader van P. en I. kijkt niet meer naar hen om.

De bestreden beslissing erkent overigens uitdrukkelijk dat de moeder van P. en I. al haar bezittingen heeft verkocht in Brazilië :

(...) Er dient echter op gewezen te worden dat zij er vierenhalf jaar geleden geen moeite mee had om in Brazilië, zoals zij zelf stelt, alles te verkopen en haar kinderen uit het milieu haalde waar zij opgroeiden. (...)"

Het staat dus buiten kijf dat het gezin helemaal opnieuw moet beginnen in Brazilië en geen financiële reserves heeft. De kinderen zullen hun steentje moeten bijdragen. Er zal niks anders opzitten.

Brazilië heeft een niet al te denderende reputatie als het op kinderrechten aankomt... Daarenboven zit de Braziliaanse economie in het slop. We kunnen dan zelfs in een situatie belanden waarin I. zich moet opofferen voor P., om hem naar een universiteit te laten gaan, in zoverre dit voor hem al haalbaar is (zie infra).

Hoewel er niet per se sprake moet zijn van kinderarbeid vanaf 14 jaar (de International Labour Organisation weerhoudt kinderarbeid wanneer kinderen tussen 14 en 18 jaar "gevaarlijk" werk moeten verrichten), kan er op die manier wel (a) een vorm van economische exploitatie zijn, of (b) het verrichten van werk, welke de voortzetting van de opleiding van de minderjarige beperkt of hindert.

Bovendien is het ook niet zo aannemelijk dat een onafgewerkt traject in het Belgisch middelbaar onderwijs zomaar de opportuniteit verschaft aan een minderjarige om na de leerplichtige leeftijd van 14 jaar naar school te gaan in Brazilië, nu het onderwijs in dat land voor de leerplichtige leeftijd werd onderbroken.

Eventuele inhaalmanoeuvres of administratieve formaliteiten die nodig zijn om na die studieonderbreking in een klas te belanden van haar leeftijd, kunnen voor leerachterstand of studieovertraging zorgen, waardoor I. kan worden ontmoedigd om de studie voort te zetten na de leerplichtige leeftijd of -erger nog- genoodzaakt zal zijn de opleidingsactiviteiten te staken, wanneer de financiële toestand van het gezin hieronder lijdt (bv. wanneer het gezin zich geen extra brugjaren kan veroorloven). Dit alles is voor een stuk afhankelijk van de re-integratie op de arbeidsmarkt van hun moeder.

De kans is dus reëel dat een gedwongen terugkeer naar Brazilië voor I. als minderjarige zal leiden tot een aantal schendingen van de rechten die worden opgesomd in het kinderrechtenverdrag in samenhang gelezen met het EVRM, meer bepaald :

(1) het recht op passende maatregelen die de toegang tot algemeen onderwijs aanmoedigen [art. 28 §1,b. Kinderrechtenverdrag], hetwelk gericht is op een zo volledig mogelijke ontplooiing [art. 28 §1 Kinderrechtenverdrag];

(2) het recht op onderwijs en het standstill-beginsel dat daarin vervat zit wat betreft de onderwijskwaliteit en ontplooiingsmogelijkheden [art. 2 Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM]

(3) het recht op passende maatregelen om ervoor te zorgen dat de minderjarige wordt beschermd tegen economische exploitatie of werk dat de persoonlijke of educatieve ontwikkeling hindert [art. 32 §2 Kinderrechtenverdrag], desgevallend samen gelezen met artikel 3 EVRM [wat betreft een zwaarwichtig en disproportioneel nadeel voor minderjarigen];

De schending van deze fundamentele rechten werd niet onderzocht door de administratieve overheid. Er werd niet gemotiveerd of (a) er een schending van voornoemde verdragsbepalingen voorligt, (b) de verdragsbepalingen van toepassing zijn, of (c) een eventuele uitzondering daarop gerechtvaardigd kan zijn in het licht van de noodzakelijkheid en proportionaliteit.

De bestreden beslissing merkt enkel op dat er ook scholen en universiteiten zijn in Brazilië, en leidt daaruit ipso facto af dat de voortzetting van het onderwijs mogelijk moet zijn voor I. [en P.]. Dit is nogal kort voor de bocht.

De loutere aanwezigheid van onderwijsstructuren in een bepaald land betekent niet automatisch dat er voor een bepaald individu toegang is tot dit onderwijs, of dat er, in geval van zo'n theoretische toegang, in de praktijk geen onredelijke of bovenmatige belemmeringen bestaan om die onderwijs toegang te

verkrijgen na een gedwongen terugkeer [rekening houdend met alle algemene en persoonlijke gegevens die uit het dossier kunnen worden gedestilleerd].

Eveneens impliceert die loutere aanwezigheid van onderwijsinrichtingen niet dat het onderwijs door een minderjarige kan worden voortgezet volgens ongeveer dezelfde kwaliteitsnormen en leerstandaarden die gelden als het eerder genoten onderwijs in het land van ontvangst, zodat een aanmerkelijke achteruitgang in de zelfontplooiing van de minderjarige na een uitwijzing wordt verhinderd [hetgeen wordt gewaarborgd door het kinderrechtenverdrag en het Eerste Aanvullend Protocol, zie ook infra vijfde middel].

De administratieve overheid geeft zelf aan in de bestreden beslissing dat "een aantal jaren Belgisch onderwijs een troef zullen zijn in Brazilië".

Uit deze mijmering kan worden afgeleid dat het voor de overheid onloochenbaar is dat het Belgisch onderwijs beter georganiseerd en kwalitatiever is dan het Braziliaanse. Ondanks deze opmerking wordt er niet onderzocht of gemotiveerd waarom een eventuele degeneratie van onderwijskwaliteit de kinderrechten van I. niet (zonder enige rechtvaardiging) zou fnuiken.

Het zijn vooral zulke belemmeringen en eventuele rechtvaardigingsgronden die een administratieve overheid in het kader van grondrechten moet beoordelen. Dit is niet gebeurd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de administratieve overheid zelf de meest betamelijke en determinerende rechtsgronden voor de besluitvorming identificeert, waaronder de bepalingen van het EVRM én in het geval van een minderjarige het Kinderrechtenverdrag, om die vervolgens op grond van de formele motiveringsplicht te beoordelen in een voor de rechtsonderhorige gunstige of ongunstige zin. In casu werden een aantal belangrijke rechten van een minderjarige met betrekking tot de toegang tot onderwijs en economische exploitatie, of bepaalde aspecten die deze rechten omvatten, niet onderzocht en beargumenteerd.

De motivering kan en moet beter.

Het middel is gegrond."

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

In de mate dat verzoekers verwijzen naar de formele motiveringsplicht omdat niet voldoende rekening is gehouden met de onderwijspositie van de kinderen, zijnde het minderjarig kind van de eerste verzoekende partij en het meerderjarig kind van de eerste verzoekende partij, die de tweede verzoekende partij is, merkt de Raad op dat enerzijds wel degelijk de bestreden beslissingen de onderwijssituatie van de kinderen van de eerste verzoekende partij onder de loep neemt, de verzoekers die reden kennen en bespreken zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is beantwoord.

In de bestreden beslissingen worden de juridische en feitelijke grondslag duidelijk vermeld: er wordt verwezen naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en feitelijk wordt uitgelegd dat de oorsprong van de toekenning van het verblijfsrecht, de wettelijke samenwoning tussen verzoekers en de referentiepersoon beëindigd is doordat verzoekers al geruime tijd niet meer samenwonen en verzoekers geen indicaties hebben gegeven waarom de wettelijke samenwoning nog verder zou bestaan. Ook wordt onderzocht of verzoekers onder een uitzondering vallen in het kader van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en of er redenen bestaan om het verblijfsrecht verder te laten duren.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de synthesememorie blijkt dat verzoekers de redenen begrijpen. De formele motiveringsplicht is niet geschonden.

2.3.3. Verzoekers betwisten inhoudelijk de bestreden beslissingen en voeren aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de

beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers verwijten de bestreden beslissingen niet voldoende rekening te houden met het onderwijs van de nog studerende kinderen.

Vooreerst verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede en derde middel. Verwerende partij kan maar rekening houden met de elementen die verzoekers kenbaar maakten voor het nemen van de bestreden beslissingen. Wat het onderwijs van de studerende kinderen betreft, werden weinig gegevens verstrekt. De bestreden beslissingen merken juist en niet kennelijk onredelijk op:

Eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene verblijft sedert september 2017 (cf. aankomstverklaring) in België, nu dus iets meer dan vierenhalf jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene en haar dochter nog niet zo lang in België verblijven is het ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende binding moeten hebben met hun herkomstland.

(...)

Daarnaast woont de vader van haar kinderen er nog zodat ook de kinderen nog minstens nog familiale banden hebben met Brazilië.(...)

Zij geeft zelf aan dat ze er "in korte tijd" in geslaagd is zich thuis te voelen in België. Indien mevrouw terugkeert naar Brazilië zal ongetwijfeld wat moeite kosten om zich aan te passen aan een verblijf aldaar, maar betrokkene en de kinderen wisten zich ook snel aan te passen aan hun nieuwe leefomstandigheden en een nieuwe maatschappij bij hun komst naar België. Uit niets blijkt dat mevrouw of de kinderen daar niet meer toe in staat zouden zijn. De kinderen kunnen hun scholing voortzetten in Brazilië alwaar ook middelbare scholen en universiteiten voorhanden zijn. Het feit dat zij een aantal jaar in België onderwijs hebben gevolgd kan een bijkomende troef vormen voor hun verdere school-en professionele loopbaan.(...)"

Tweede bestreden beslissing:

“Betrokkene beschikt via zijn moeder over voldoende bestaansmiddelen en is zelf ook als jobstudent tewerkgesteld, wat zonder meer een gunstig element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog goed vertrouwd moet zijn met de Braziliaanse gebruiken en cultuur. Betrokkene verbleef samen met zijn moeder en zus een tijdje bij zijn tante. Sedert augustus 2019 vormt hij samen met zijn moeder en zus een gezin. Het is dan ook aannemelijk dat de voertaal in zijn gezin hoofdzakelijk het Portugees is, zodat gesteld kan worden dat hij nog voldoende kennis van de taal van zijn herkomstland moet hebben. Bovendien woont betrokkenes vader nog in Brazilië en stelt hij er zelf ook nog familie te hebben. Hij stelt dat het niet makkelijk was als kind om Brazilië te verlaten en alles terug op te starten. Het zal wellicht ook wat moeite vergen om de draad opnieuw op te pikken in Brazilië, indien hij besluit om er terug te keren, maar betrokkene toonde in het verleden reeds aan dat hij zich kon aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Als jongvolwassene zal hem dit ook lukken. Nergens uit het dossier blijkt dat dat niet het geval zou zijn.

Zoals hierboven aangegeven is betrokkene hoofdzakelijk afhankelijk van zijn moeder voor zijn inkomsten. Wel heeft hij wat werkervaring opgedaan als jobstudent, wat zonder meer een positief element is. Betrokkene toont echter niet aan dat hij met die studentenjob financieel onafhankelijk is van zijn moeder. Zij blijft diegenen die in hoofddorde voorziet in zijn behoeften. Gezien haar verblijfsrecht op 30.06.2022 werd beëindigd zou het behouden van betrokkenes verblijfsrecht er toe kunnen leiden dat hij, minstens in de nabije toekomst, in een precaire financiële situatie zou terechtkomen.

Gezien betrokkene nu iets meer dan vierenhalf jaar in België verblijft en school loopt, kan aangenomen worden dat hij een vriendenkring heeft uitgebouwd. Dat is echter niet voldoende om te besluiten dat hij op sociaal en cultureel vlak in die mate is geïntegreerd dat zulks de beëindiging van zijn verblijfsrecht zou verhinderen. Het is immers volstrekt logisch dat een tienerjongen sociale relaties aangaat met andere jongeren op school, in de jeugwdbeweging, de sportclub, Bij een eventueel vertrek uit het Rijk kan betrokkene het contact met die kennissen behouden middels de moderne telecommunicatiemiddelen of via periodieke bezoeken aan België.

Zoals eerder vermeld vormt betrokkene geen gezinscel meer met de referentiepersoon. Thans woont hij samen met zijn moeder en zus. Betrokkene is nog steeds financieel afhankelijk van zijn moeder, zoals hij zelf in zijn brief aangeeft. Deze beslissing bedreigt hun gezinsleven niet, nu ook het verblijfsrecht van zijn moeder en zijn zus werden beëindigd. Het staat betrokkene en zijn gezin vrij om zich elders te vestigen, alwaar zij voldoen aan de binnekoms- en verblijfsvoorwaarden.”

Uit deze motieven blijkt dat de onderwijssituatie in het licht van alle andere elementen wordt bekeken. Deze motieven komen de Raad niet als kennelijk onredelijk over temeer de kinderen hebben aangetoond dat zij zich snel en goed kunnen aanpassen aan nieuwe situaties en het onderwijs in het herkomstland voor hen vertrouwd is. Hun verblijf in België is vrij recent (geen vijf jaar). Verzoekers hebben evenmin aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissingen hoelang zij nog gaan studeren en, wat tweede verzoekende partij betreft, werd niet aangetoond dat deze universitaire studies volgt, hetzij hoger onderwijs, of gaat volgen en op welke wijze een gevolgde richting niet kan verdergezet worden in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat er in Brazilië slechts een leerplicht bestaat tot 14 jaar, maakt zij geenszins aannemelijk dat het voor oudere kinderen niet mogelijk zou zijn om na de leeftijd van 14 jaar nog verder naar school te gaan. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de minderjarige dochter van de eerste verzoekende partij zou worden verplicht om te gaan werken en dat zij geen toegang zal hebben tot een verdere middelbare schoolopleiding. Deze grief is niet dienstig en de zorgvuldigheidsplicht vereist *in casu* niet dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn de leeftijd te onderzoeken van andere landen wat de leerplicht betreft. Leerplicht heeft geen uitstaans met de mogelijkheid om te studeren. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat zij de vader van de kinderen niet via gerechtelijke weg zouden kunnen dwingen tussen te komen in het onderhoud van de kinderen in het geval de eerste verzoekende partij het financieel moeilijk zou hebben in het herkomstland, wat ook een loutere hypothese is. De Raad merkt ten overvloede op dat eerste verzoekende partij verklaarde al haar eigendom in het herkomstland te hebben verkocht zodat het niet onwaarschijnlijk is dat zij over een financiële reserve beschikt. Voorts gaan verzoekers eraan voorbij dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat niet blijkt dat zij de lopende studie jaren niet kunnen vervolledigen. Met het vooropstellen van mogelijke hypothesen van “*inhaalmaneuvers*” of “*administratieve formaliteiten*” maken verzoekers niet de schending van de door hen aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of aangehaalde bepalingen aannemelijk.

In de mate dat verzoekers verwijzen naar “*het kinderrechtenverdrag*”, laten zij na precies aan te duiden in dit middel welk artikel zij geschonden achten zodat dit onderdeel onontvankelijk is. Waar de verzoekers stellen dat een gedwongen terugkeer naar Brazilië zou leiden tot een aantal schendingen van het Kinderrechtenverdrag, zijnde het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissingen geen maatregel van (gedwongen) terugkeer inhouden. De verwijzingen van de verzoekers, ook deze naar artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM en artikel 3 van het EVRM, zijn niet dienstig. De bestreden beslissingen belemmeren of verhinderen niet het recht op onderwijs. Verzoekers tonen evenmin het bestaan aan van onredelijke of bovenmatige belemmeringen tot onderwijstoegang in het herkomstland. Een aanmerkelijke mogelijke achteruitgang in de zelfontplooiing van de minderjarige student is een loutere hypothese door niets onderbouwd.

Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing meldt dat het gevolgde onderwijs in België een bijkomende troef kan zijn, is een overtollig motief. Kritiek hiertegen kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.4. Verzoekers stellen in hun antwoord op de nota met opmerkingen het volgende:

“4. Recht op onderwijs en onderbreken van studievoortgang (zesde middel) Het hierboven geschetste betoog van verweerster zet zich grotendeels door in haar bespreking van het derde middel. De bestreden beslissing is geen maatregel van gedwongen terugkeer, zodat volgens haar het middel van de verzoekende partij niet dienstig zou zijn.

Nogmaals vestigen verzoekers de aandacht op de aard van de administratieve beslissing, welke een intrekking is van een eerder toegekend recht, en geen initiele verblijfsmachtiging. Een dergelijke rechtshandeling moet (kunnen) worden getoetst aan grondrechten. Het houdt geen steek om een verzoekende partij enkel toe te laten een middel te ontwikkelen, wanneer hij verwijderd wordt en het kalf dus (bijna) verdrongen is.

Bovendien is de **studievoortgang op zich een element dat vervat zit in de bestreden beslissing**. DVZ stelt immers dat P. en I. hun opleiding kunnen voortzetten in Brazilië. Verzoekers voeren aan dat dit standpunt niet klopt, mede door een gebrek aan zorgvuldig onderzoek, of minstens geen feitelijke grondslag heeft. DVZ kan in dit geval niet betogen dat kritiek bij wijze van een grondwettoetsing op een eigen beoordelingsgrond niet relevant is, of moet wachten tot er daadwerkelijk een verwijderingsmaatregel wordt bevolen.

DVZ heeft zelf niet gewacht om dit aspect te beschouwen, het weze foutief en incorrect, (lees : zonder grondwettoetsing).

Als de overheid zélf de studievoortgang als beoordelingsgrond bezigt in een bestuurlijke rechtshandeling, dan kunnen de adressaten daarvan dit reeds ontsponnen motief koppelen aan een corresponderend grondrecht, en met name het recht op onderwijs."

De Raad kan voorts verwijzen naar het voorgaande onder punt 2.3.3. en de eerdere bespreking. Het gegeven dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten is wel degelijk van belang in het kader van de grieven die verzoekers erop na houden. Bovendien heeft de Raad geoordeeld dat verzoekers niet aantonen dat de aangehaalde onderwijsproblematiek een omstandigheid is die als humanitair element zou volstaan om het verblijfsrecht verder te zetten, mede rekening houdend met de beperkte gegevens die verzoekers verschaften voor het nemen van de bestreden beslissingen, waarbij ten overvloede niet is gebleken dat de studerende kinderen geen bijzonder onderwijs nodig hebben. Belemmeringen of hindernissen worden niet geconcretiseerd. Verzoekers houden terzake er een vaag en algemeen betoog op na die niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers verwijzen naar een studievoortgang beletten de bestreden beslissingen deze niet nu niet aangetoond is dat deze verderzetting niet kan gebeuren in het herkomstland (zie ook 2.4.). In wezen herhalen verzoekers hun grieven over de leerplicht en geven zij een theoretische uiteenzetting over het onderwijs.

Waar verzoekers stellen dat niet kan voorgehouden worden dat het voor tweede verzoekende partij geen nadeel is om zich in te schrijven in een Braziliaanse universiteit en hetzelfde geldt voor het minderjarig kind van de eerste verzoekende partij, tonen verzoekers niet aan, zelfs zo het al een nadeel zou zijn, dat het loutere bestaan van een nadeel het beëindigen van een verblijfsrecht verhindert of zou op zich een recht scheppen tot verblijf. De tweede bestreden beslissing ontkent overigens niet dat de verderzetting van het onderwijs in het herkomstland niet gemakkelijk kan zijn. Rekening houdend met de eenheid van het gezin dat primeert is het niet kennelijk onredelijk dit eventueel nadeel niet als afdoende te beschouwen als reden om de verderzetting van het verblijf toe te kennen.

Voorts is de redenering van verzoekers, die spreken van een leerachterstand, louter hypothetisch en heeft de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat uit het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij zich goed kon aanpassen. Met een hypothetisch nadeel kan de Raad geen rekening houden en het weze herhaald dat verzoekers geen argumenten hebben ontwikkeld voor het nemen van de bestreden beslissingen.

In verband met de aangevoerde schending van de artikelen 3, 28 en 32 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad vooreerst op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolleden noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen, die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)). In de mate dat verzoekers stellen dat ook wordt verwezen naar artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het eerste aanvullend protocol om aan te tonen dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag ontvankelijk kunnen aangevoerd worden, wijst de Raad erop dat de schending van deze bepalingen niet aannemelijk zijn gemaakt. Daargelaten de vaststelling dat uit niets blijkt dat de ontwikkeling van de kinderen verhindert wordt of dat zij een risico lopen op blootstelling aan economische exploitatie of werk.

Zoals gesteld, beletten de bestreden beslissingen niet het recht op onderwijs van de kinderen van de eerste verzoekende partij zodat evenmin de schending van artikel 24 van de Grondwet aannemelijk wordt gemaakt.

Artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM luidt als volgt: *"Niemand mag het recht op onderwijs worden ontnomen. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen."* De bestreden beslissingen ontnemen dit recht niet. Uit niets blijkt dat verzoekers hun onderwijs niet kunnen verderzetten in het herkomstland. De eerste verzoekende partij kan haar opvoeding van haar kinderen verderzetten.

In de bestreden beslissingen worden een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het onderwijs van de kinderen van de eerste verzoekende partij kan verdergezet worden in het herkomstland. Wat deze motieven betreft, beperken de verzoekers in wezen zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Hetzelfde geldt voor de grieven over de *"zware aantijgingen"* (sic) over de eerste verzoekende partij.

Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252105 en 18454106, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140.) De Raad stelt vast dat verzoekers niet betogen dat er in hun land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betogen verzoekers dat de minderjarige dochter gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Met verwijzing naar punt 2.4., dat deels samenhangt met het vierde middel, maken verzoekers derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de door verzoekers in dit middel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.5. Het vierde middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.4.1. Het vijfde middel luidt:

"5. Vijfde middel : schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met het redelijkheidsbeginsel, omdat het onjuist minstens kennelijk onredelijk is om te beweren dat I. en P. hun studies kunnen voortzetten in Brazilië, (louter) omwille van het feit dat er daar ook scholen en universiteiten zijn, en een aantal jaren Belgisch onderwijs daarbij zelfs een troef zullen zijn, als I. (om haar middelbare studies voort te zetten) geen Braziliaans diploma lager onderwijs heeft, en P. (om zijn hogere studies aan te vatten) geen Braziliaans diploma secundair onderwijs heeft....

De bestreden beslissing stelt :

"(...) De kinderen kunnen hun scholing voortzetten in Brazilië alwaar ook middelbare scholen en universiteiten voorhanden zijn. Het feit dat zij een aantal jaar in België onderwijs hebben gevolgd kan een bijkomende troef vormen voor hun verdere school- en professionele loopbaan.(...)"

In het vorige middel werden de vormelijke aspecten van die bewering bekritiseerd, en met name het gebrek aan deugdelijk onderzoek van feiten en rechtsgronden om tot die gevolgtrekking te komen, of minstens de ontoereikende weergave daarvan in de beslissing. In dit middel worden de inhoudelijke aspecten onder de loep genomen, en met name de juistheid van het door de overheid ingenomen standpunt.

Opgemerkt moet worden dat dit motief, dat in principe ook betrekking heeft op P., aangezien er wordt gerefereerd naar universiteiten, niet in de beslissing staat die gericht is aan P. maar in de beslissing die betrekking heeft op zijn moeder.

P. heeft in België een diploma ASO behaald (Economie-Moderne Talen).

[stuk 5] Een ASO-richting is een voorbereiding op hoger onderwijs. Dit is ook voor de overheid duidelijk, aangezien er met betrekking tot "de kinderen" (in meervoud) wordt verwezen naar middelbare scholen én universiteiten.

P. zou graag toegepaste economische wetenschappen (TEW) gaan studeren aan de UGENT.

I. heeft zelfs geen diploma lager onderwijs in Brazilië behaald. Ze heeft de lagere school in Brazilië niet afgemaakt toen ze het land verliet en naar België kwam. [stuk 7]

Men moet geen onderwijsexpert zijn om in te zien dat een Belgisch diploma lager en secundair onderwijs geen automatische toegang verschaft tot -respectievelijk- een buitenlandse middelbare school of universiteit (buiten de EU). P. heeft het volledige curriculum van het secundair onderwijs doorlopen in België van 2016 tot nu in 2022 en is nooit naar een middelbare school geweest in Brazilië. I. heeft geen enkel jaar van het middelbaar in Brazilië gedaan. Hoe kan dit nu een troef zijn als zij zich willen inschrijven aan een Braziliaanse onderwijsinstelling? Hierdoor ontstaat juist een inschrijvingsprobleem !

Bovendien heeft P. in al die jaren geen Portugees (van schools niveau) meer geschreven of gelezen. Wetenschappelijke vakken zijn inderdaad overal hetzelfde of vergelijkbaar, maar P. heeft zich niet meer geoefend in literatuur, geschiedenis en culturele vakken die per land kunnen verschillen, en in Brazilië anders zijn dan in België.

Als P. terugkeert naar Brazilië, zal hij ongetwijfeld genooddaakt zijn om overbruggingsjaren te doen in het middelbaar onderwijs of zijn toevlucht moeten nemen tot zelfstudie of bijscholing, alvorens hij toegang heeft tot de universiteit.

En hier belanden we opnieuw bij het financiële plaatje : het inkomen van een alleenstaande moeder (als zij al met al werk kan vinden in een land met een vrij benarde conjunctuur) zal niet voldoende zijn om die voorbereidende studies of lessen te bekostigen. Er bestaat geen zekerheid omtrent het ontvangen van een studietoelage in Brazilië. P. zal wellicht zelf een fulltime job moeten zoeken (als hij die al met al vindt). En dan is de vraag : zal hij ooit nog toekomen aan universitaire studies ?

Het is eigen aan elke uitwijzing dat personen die (na een aantal jaar) België verlaten en terugkeren naar het land van herkomst, opnieuw hun leven moeten opbouwen en soms van nul moeten herbeginnen. Maar beweren, zoals de bestreden beslissing doet, dat er een zekere onderwijscontinuïteit bestaat, waardoor er zich geen noemenswaardig probleem stelt bij het verwezenlijken van die doelstelling om als minderjarige en jongvolwassene een leven op te bouwen in een land waar zij geen enkel geldig diploma bezitten, is grotesk.

I. is ondertussen de leerplichtige leeftijd voorbij in Brazilië. En in P. zijn geval is het duidelijk dat een 18-jarige die in België zijn humaniora heeft gedaan, niet automatisch klaar is op educatief vlak voor een academische opleiding in het buitenland, los van de problematiek om op organisatorisch vlak automatisch naar een universiteit te gaan met een buitenlands diploma.

De "voortzetting van onderwijs", waarvan de overheid hier gewaagt, betekent in P. zijn geval dat hij na de middelbare school naar de universiteit kan gaan. Zo'n onderwijsvoortzetting is niet mogelijk bij een uitwijzing. Er zal een onvermijdelijke achteruitgang zijn van de opleidingsstatus, zowel wat de onderwijstoegang als de leerachterstand voor bepaalde vakken betreft.

Dus beweren dat P. en I., omdat er ook scholen en universiteiten zijn in Brazilië, hun opleiding aldaar kunnen voortzetten en dat dit zelfs een "troef" is, klopt gewoon niet. Dit is een feitelijk motief waarvan het bestaan niet naar behoren bewezen is. De overheid heeft niet aangetoond :

(a) dat I. en P. zich kunnen inschrijven aan een Braziliaanse school of universiteit met (enkel) het Belgisch diploma dat zij hebben behaald, waardoor de beweerde opleidingscontinuïteit praktisch gezien mogelijk is;

(b) dat P. tijdens zijn Belgische opleiding in het secundair onderwijs voldoende kennis en vaardigheden heeft verworven voor specifieke basiscompetenties die omwille van de taal en de cultuur verschillen van

land tot land, en vereist zijn om een academische studie aan te vatten in Brazilië, waardoor de beweerde opleidingscontinuïteit mogelijk is;

Motieven die niet voldoende aannemelijk worden gemaakt door de overheid, schenden de materiële motiveringsplicht. Eigenlijk geeft de materiële motiveringsplicht uiting aan een soort minimumbewijslast die op de overheid rust bij het innemen van een standpunt. In common law spreekt men van de "preponderance of evidence", en beschouwt men een standpunt als voldoende gestoffeerd als het "more probable than not" is.

Het is meer onaannemelijk dan aannemelijk dat een Belgisch diploma van secundair onderwijs zomaar toegang geeft tot een Braziliaanse universiteit of voor alle universitaire toelatingsvoorwaarden in dat land voldoende basiscompetenties biedt, waardoor de voortzetting van de reeds verwezenlijkte [algemene] opleiding mogelijk is. Dit motief is dus rehtens niet aanvaardbaar.

Minstens is die gevolgtrekking kennelijk onredelijk. Het redelijkheidsbeginsel impliceert een marginale toetsing, waarbij de rechter in vreemdelingenzaken vanop een zekere afstand de besluitvorming gadeslaat, maar dit betekent niet dat de redeneringen van de overheid onaantastbaar zijn. Als het niet enkel gaat om een kwestie van "geuren en kleuren" die iedereen anders ervaart, en een gevolgtrekking dermate afwijkt van een normale geïnformeerde gedachtegang, onlogisch is of disproportioneel, dan wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Dit is hier het geval. De stelling van de overheid is onlogisch. Het is onredelijk om aan te nemen dat iemand -blijkbaar in totale afwezigheid van institutionele belemmeringen- zonder Braziliaans diploma lager onderwijs middelbare studies kan voortzetten in Brazilië of na het Belgisch middelbaar zijn hogere studies kan starten of voortzetten aan een Braziliaanse universiteit. Dit is een oversimplificatie die niet passend is voor een beslissing met zo'n grote impact op iemands leven.

Het middel is gegrond."

2.4.2. In wezen halen verzoekers praktische bezwaren aan om aan te tonen dat het verderzetten van het onderwijs moet verhinderen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verzoekers tonen geenszins aan dat Portugees niet hun voertaal is en het niet geloofwaardig is dat zij een gebrek aan kennis zouden hebben om deze taal te spreken, te lezen en te schrijven. De kinderen van de eerste verzoekende partij hebben zich blijkbaar probleemloos aangepast in het beheersen van de Nederlandse taal toen zij in België toekwamen en probleemloos overgeschakeld naar het Belgische onderwijs. Zij maken niet aannemelijk dat de overgang naar het Braziliaanse onderwijssysteem niet soepel zou kunnen verlopen, rekening houdend met hun kennis, oorspronkelijk opgedaan in het herkomstland, en hun capaciteiten tot aanpassing.

Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoekers de thans voorgehouden praktische moeilijkheden van overschakeling niet zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad herhaalt dat het hun toekwam deze kenbaar te maken vooraleer de bestreden beslissingen genomen werden. Voorts kan niet ernstig ontkend worden dat het behalen van Belgische diploma's inderdaad een troef zijn. De Raad ziet niet in hoe deze anders kunnen geïnterpreteerd worden. Verzoekers kunnen evenmin ernstig voorhouden dat deze diploma's hen verhindert studies verder te zetten in het herkomstland. Dat het inwerken in literatuur, geschiedenis en culturele vakken in Brazilië een zelfstudie of bijscholing vergt, kan niet aanvaard worden in dit geval als zijnde een reden om het verblijfsrecht niet te beëindigen. Verzoekers menen dat alle mogelijke bewijslast op de schouders van de verwerende partij rust en dat deze moet bewijzen dat inschrijving in een Braziliaanse school of universiteit mogelijk is, dat tweede verzoeker voldoende kennis heeft vervaardigd om zich met een Belgisch diploma in te schrijven voor academische studies in Brazilië en dat in hoofde van de verwerende partij een minimumbewijslast bestaat. Verzoekers verliezen uit het oog dat zij zijn uitgenodigd om alle elementen aan te brengen die hen beletten dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. Zij toonden geenszins aan dat inschrijvingen in het Braziliaans onmogelijk zijn, brengen evenmin een poging tot inschrijving bij die niet aanvaard zou zijn terwijl de verwerende partij er inderdaad op niet kennelijk onredelijke wijze ervan uitgaat dat Brazilië onderwijs toelaat voor haar eigen onderdanen. Verzoekers hebben ook een bewijslast, terwijl in dit geval moet vastgesteld worden dat verzoekers zelfs, voor het nemen van de bestreden beslissingen, niet uitweiden over de onderwijsmoeilijkheden die zij zouden kunnen hebben.

De tweede bestreden beslissing stelt correct:

“Bovendien woont betrokkene vader nog in Brazilië en stelt hij er zelf ook nog familie te hebben. Hij stelt dat het niet makkelijk was als kind om Brazilië te verlaten en alles terug op te starten. Het zal wellicht ook wat moeite vergen om de draad opnieuw op te pikken in Brazilië, indien hij besluit om er terug te keren, maar betrokkene toonde in het verleden reeds aan dat hij zich kon aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Als jongvolwassene zal hem dit ook lukken. Nergens uit het dossier blijkt dat dat niet het geval zou zijn.”

Voorts benadrukt de eerste bestreden beslissing dat het bewaren van de familie-eenheid belangrijk is en verzoekers weerleggen niet dat het in hun belang is dat de kinderen samen met hun moeder, eerste verzoekende partij, blijven temeer de tweede verzoekende partij nog steeds afhankelijk is van de moeder.

Voor het overige herneemt de Raad de bespreking van het vierde middel. Met verwijzing hiernaar, maken verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat *in casu* niet het geval is.

2.4.3. Het antwoord op de nota is vervat in de uiteenzetting onder punt 2.3. zodat hiernaar verwezen wordt.

2.4.4. Het vijfde middel is ongegrond.

2.5.1. Het zesde middel luidt:

“6. Zesde middel : schending van artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in samenhang gelezen met artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten van 19 december 1966, alsmede in samenhang gelezen met artikelen 28, 29 en 32 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, desgevallend eveneens in samenhang gelezen met artikel 24 §3 van de Grondwet, omdat de beëindiging van het verblijfsrecht van I. en P. in strijd is met het recht op toegang tot onderwijs, inzonderheid het standstill-effect dat daarin vervat zit, daarbij in het bijzonder rekening houdend met de persoonlijke ontwikkeling en de algemene geestelijke en intellectuele vorming van de minderjarige I. (tot de leeftijd van 18 jaar).

In de vorige middelen werd bekritiseerd dat de overheid heeft nagelaten om, in de hypothese van een terugkeer naar Brazilië, de concrete effecten te onderzoeken van de verandering van onderwijsstelsel en/of de ontzegging van de verdere toegang tot het Belgische onderwijsstelsel op de persoonlijke ontwikkeling van de betrokken jongeren als fundamenteel recht, en zeker wanneer het gaat om een minderjarige (I.).

Het zou daarom betamelijk zijn dat de overheid in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motivering een nieuwe beslissing neemt, waarin dit beoordelingsmotief wél gepaste aandacht krijgt. Het komt in de eerste plaats toe aan de overheid om, al dan niet vanuit beleidsmatig perspectief waarbinnen een zekere beslissingsvrijheid geldt, de eventuele rechtvaardigingsgronden te identificeren voor een beperking van een fundamenteel recht, waarna de administratieve rechter controle uitoefent.

Maar we kunnen nog een stap verder gaan, en betogen dat de administratieve rechter in deze fase het ingeroepen grondrecht al kan toetsen, en met name het recht op toegang tot onderwijs zoals voorzien in artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM (en artikel 24 van de Grondwet), in samenhang gelezen met artikelen 28 en 32 van het Kinderrechtenverdrag (m.b.t. I.). Uw Raad kan nagaan of het nu reeds opportuun is om dit aspect inhoudelijk beschouwingen te gunnen.

In het arrest PONOMARYOV benadrukt het EHRM dat er inzake onderwijs specifieke overwegingen moeten zijn, daar het recht op opvoeding, dat uitdrukkelijk door het Verdrag wordt gewaarborgd, niet alleen een individueel voordeel vormt voor een persoon, maar tevens van groot maatschappelijk belang is. [EHRM 21 juni 2011, nr. 5335/05, Ponomaryov t. Bulgarije, Rev.dr.étr. 2012, afl. 169, 477]

Die specifieke overwegingen zijn totaal afwezig in de bestreden beslissing.

De overheid beperkt zich tot algemene en zelfs over-gegeneraliseerde vaststellingen met betrekking tot de onderwijsinfrastructuur in Brazilië.

[In de beslissing die specifiek gericht is tot P. wordt zelfs niet gerept over de mogelijkheid om onderwijs voort te zetten in Brazilië ! We moeten de opvattingen van de overheid daaromtrent gaan afleiden uit de beslissing die gericht is tot zijn moeder en zus.]

Als die specifieke overwegingen dan effectief onder de loop worden genomen, moet er worden geconstateerd dat zich problemen voordoen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Grondwettelijk Hof blijkt dat artikel 2 van het eerste aanvullend protocol en artikel 24 §3 Gw. in samenhang met artikel 13 ECOSOC moeten worden gelezen.

Er kan geen discussie zijn over het personeel toepassingsgebied van artikel 2 van het eerste aanvullend protocol, dat zich uitstrekt tot zowel vreemdelingen als staatsburgers die zich op het grondgebied van de verdragsluitende staten bevinden of onder hun gezag ressorteren, [art. 1 en art. 14 EVRM]

Overigens is het ook de gangbare visie dat artikel 24 van de Grondwet van toepassing is op vreemdelingen, aangezien artikel 191 Gw. bepaalt dat alle rechten en vrijheden die de Grondwet opsomt, ook van toepassing zijn op vreemdelingen, tenzij de wet of het decreet daarop een uitzondering voorzien.

Uit artikel 1 §7 van de wet van 29 juli 1983 betreffende de leerplicht en de onderwijsdecreten kan niet worden afgeleid dat vreemdelingen worden uitgesloten van het recht op onderwijs en de (gelijke) toegang tot dit onderwijs.

Hoe dan ook worden zowel artikel 2 van het eerste aanvullend protocol als artikel 24 van de Grondwet verbonden aan artikel 13 ECOSOC. Aan artikel 13 ECOSOC wordt een standstill-effect toegekend, hetgeen inhoudt dat er op de overheid een positieve verplichting rust om zich te onthouden van maatregelen die indruisen tegen de in dit verdrag geformuleerde onderwijsdoelstellingen, zodat bestaande realisaties niet kunnen worden afgebouwd. Dit werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof. [GwH 7 mei 1992, nr. 33/92; GwH 21 februari 2007, nr. 28/2007, §B.4.7]

In het arrest van 21 februari 2007 (nr. 28/2007) oordeelde het Hof in §4.9 :

"(...) Artikel 13.2 van het Verdrag doet derhalve geen recht op kosteloze toegang ontstaan tot ander onderwijs dan lager onderwijs. Wel verzetten die bepalingen zich ertegen dat België, na de inwerkingtreding van het Verdrag te zijnen aanzien -op 21 juli 1983- maatregelen zou nemen die ingaan tegen de doelstellingen om de gelijke toegang tot het hoger onderwijs te verwezenlijken, onder meer door de geleidelijk invoering van kosteloos onderwijs. (...)"

Uit deze overweging, en met name uit de zinsnede "onder meer", kan worden afgeleid dat het standstill-effect zich niet noodzakelijk beperkt tot de kosteloosheid (of betaalbaarheid) van het in België aangeboden onderwijs, maar zich ook uitstrekt tot andere beperkende maatregelen die door de overheid kunnen worden ingevoerd.

Een maatregel die tot gevolg heeft dat een (minderjarig) persoon het Belgisch onderwijs moet verlaten en daardoor genoodzaakt wordt onderwijs te volgen dat duurder, minder kwalitatief of minder gunstig is, kan onder deze noemer vallen. Dit is des te meer het geval wanneer het afbreken van het onderwijs in België tot gevolg heeft dat een minderjarige persoon (a) een leerachterstand kan opbouwen, (b) studiejaren moet overdoen, of (c) geen afdoende zekerheid heeft dat de algemeen vormende opleiding tot de leeftijd van 18 jaar kan worden voortgezet en voltooid. Deze achteruitgang van de leerpositie en ontwikkelingsgraad wordt beteugeld door artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, die expliciet gewagen van de ontplooiing van de talenten en geestelijke vermogens van de minderjarige.

Ook in artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan dus een standstill- verplichting worden gelezen die de reeds voorziene status quo op vlak van de onderwijs toegang zoals bepaald in artikel 13 ECOSOC versterkt en consolideert ten aanzien van minderjarigen.

Bovendien verzet artikel 32 van het Kinderrechtenverdrag zich ertegen dat een minderjarige werk moet verrichten dat zijn geestelijke en intellectuele ontwikkeling belemmert. Hiermee kan worden

gelijkgeschakeld het verrichten van werk dat de basisvorming beknot of vertraagt, zelfs als het geen "kinderarbeid" is in de betekenis van "gevaarlijk werk". In België loopt de basisvorming voor kinderen tot de leeftijd van 18 jaar. Het werk dat zij verrichten, bijvoorbeeld in het kader van een vakantiejob, mag deze algemene opleiding niet bemoeilijken of uitstellen.

Hierboven werden aangaande die studieachteruitgang reeds een aantal opmerkingen geventileerd :

- (1) In Brazilië is er maar een leerplicht tot 14 jaar;
- (2) Een Belgisch diploma geeft niet automatisch toegang tot een Braziliaanse middelbare school of universiteit;
- (3) I. heeft geen Braziliaans diploma lager onderwijs;
- (4) P. heeft geen Braziliaans diploma secundair onderwijs;
- (5) Middelbare scholen in Brazilië hebben niet volledig hetzelfde curriculum als Belgische middelbare scholen wat taal-en cultuurgebonden vakken betreft, zodat I. en P. niet voor alle vakken in het Braziliaans onderwijssysteem basiscompetenties hebben verworven;
- (6) de middelen van het gezin zijn beperkt, en een normale studievoortgang bekostigen (voor twee kinderen) als alleenstaande moeder, is niet evident;

Overeenkomstig artikel 1§1 van de wet van 26 juni 1983 betreffende de leerplicht is de leerplicht in België onlosmakelijk verbonden met de minderjarigheid.

Hieruit volgt met betrekking tot de standstill-verplichting ten opzichte van het huidige onderwijs, en in het bijzonder voor I., dat :

- (1) het onzeker is dat zij het middelbaar onderwijs in Brazilië kan voortzetten tot de leeftijd van 18 jaar op een kosteloze of betaalbare wijze zoals in België;
- (2) het onzeker is dat zij, ongeacht de persoonlijke of financiële situatie van het gezin, zal worden aangemoedigd om haar algemene vorming tot de leeftijd van 18 jaar zoals in België voort te zetten en te voleindigen na de in Brazilië leerplichtige leeftijd van 14 jaar;
- (3) het onzeker is dat zij als minderjarig kind in Brazilië niet zal worden genoodzaakt om na de leerplichtige leeftijd van 14 jaar te werken ten nadele van een algemene vorming tot 18 jaar zoals in België;
- (4) het aannemelijk is dat, indien zij ondanks de hierboven genoemde obstakels in Brazilië toch een normale toegang zal hebben tot een algemene vorming tot 18 jaar, zij voor bepaalde vakken in Brazilië een leerachterstand zal hebben die ertoe kan leiden dat zij bijkomende inspanningen moet leveren, die in vergelijking met de situatie in België deze algemene vorming tot 18 jaar ontraden of vertragen;

Het kinderrecht van I. om zich te kunnen ontwikkelen tot de leeftijd van 18 jaar, komt hierdoor in het gedrang.

à propos : Het argument met betrekking tot de toegang tot het onderwijs geldt voor I. trouwens ook in omgekeerde richting. Met andere woorden, als zij moet terugkeren naar Brazilië en aldaar haar opleiding moet voortzetten, dan bemoeilijkt dit tevens het voortzetten van de opleiding in België, als zij nadien toch nog zou terugkeren naar België. Een Braziliaans diploma middelbaar onderwijs verschaft niet automatisch toegang tot het Belgisch hoger onderwijs.

Voor P. is het van belang op te merken dat hij niet onmiddellijk toegang zal hebben tot een Braziliaanse universiteit met een Belgisch diploma en hij wellicht niet met hetzelfde gemak als in België na de middelbare school een academische opleiding zal kunnen starten en uitrollen. Op zich ontkent de overheid dit niet, aangezien er in de bestreden beslissing fijntjes wordt aangestipt :

"(...) Het zal wellicht ook wat moeite vergen om de draad opnieuw op te pikken in Brazilië indien hij "besluit" (eigen accentuering) om er terug te keren, maar betrokkene toonde in het verleden reeds aan dat hij zich kon aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Als jongvolwassene zal hem dit ook lukken.(...)"

De overheid laat evenwel na om deze moeilijkheden bij het aanpassen aan een nieuwe leefomgeving en het vermeende vermogen van P. om daarin vlot te slagen concreet te toetsen aan de voortzetting van de opleiding en de toegang tot het hoger onderwijs. Nergens in de bestreden beslissing die individueel betrekking heeft op P. komt de voortzetting van onderwijs aan bod. Enkel in de beslissing voor zijn moeder lezen we daarover een zinnetje...

Hoewel het kinderrechtenverdrag niet meer van toepassing is op P., en hij in tegenstelling tot zijn zus wel een algemene opleiding tot 18 jaar heeft voltooid, betekent dit niet dat de overheid niet meer specifiek moet overwegen (cfr. Ponomaryov) waarom een eventuele vermindering van onderwijskansen- en mogelijkheden geen afbreuk doen aan het standstill-effect zoals vervat in artikel 24 Gw. en artikel 2 van het eerste aanvullend protocol, beiden in samenhang gelezen met artikel 13 ECOSOC.

Dit standstill-effect is ook van toepassing op hoger onderwijs. Artikel 13.2 ECOSOC stelt een soort cascadoets in : (a) voor het lager onderwijs is er geen beleidsruimte om uitzonderingen te voorzien voor de algemene toegankelijkheid en beschikbaarheid daarvan op het grondgebied van de verdragsluitende staat, (b) voor het secundair onderwijs is er enige beleidsruimte in de vorm van "passende maatregelen" om de algemene toegankelijkheid en beschikbaarheid te waarborgen, (c) voor het hoger onderwijs is er nog iets meer beleidsruimte om dezelfde doelstelling te verwezenlijken, aangezien er in het kader van "passende maatregelen" kan worden gedifferentieerd op basis van een bekwaamheidsniveau.

Het behalen van een diploma secundair onderwijs in België doet een subjectief recht ontstaan om zich in te schrijven aan een Belgische universiteit, op grond van artikel II. 178,1° van het gecodificeerd decreet van 11 oktober 2013 betreffende het hoger onderwijs. Uit artikel 11.215 en artikel III.3 §1 van hetzelfde decreet volgt trouwens a contrario dat een wettig verblijf geen toelatingsvoorwaarde is voor een inschrijving aan een universiteit en enkel een invloed kan hebben op het studiegeld en/of de studiefinanciering.

Dit verworven subjectief recht om naar een universiteit (of hogeschool) te gaan in België maakt onderdeel uit van de opleidingssituatie waarop een student gerechtigd is in België, voordat hij eventueel het land gedwongen moet verlaten. Dit inschrijvingsrecht is dus een aspect van de status quo die ingevolge het standstill-beginsel geldt met betrekking tot de toegang tot het hoger onderwijs.

Uit niks blijkt evenwel dat P. ten opzichte van leeftijdgenoten met de Belgische nationaliteit en/of met een wettig verblijf in België, die een ASO- richting hebben gedaan, minder bekwaam of geschikt zou zijn om een universitaire opleiding aan te vatten in België. Evenmin blijkt een andere reden van openbaar belang om hem die vervolgopleiding te ontfangen, en zijn diploma middelbaar onderwijs op die manier te devalueren. Er wordt geen afdoende rechtvaardiging gegeven om zijn toegang tot het hoger onderwijs na terugkeer naar Brazilië te bemoeilijken in vergelijking tot zijn huidige situatie.

Zowel ten opzichte van I. als ten opzichte van P. wordt de toegang tot het onderwijs op ongerechtvaardigde wijze beperkt door afbreuk te doen aan de vigerende standstill-verplichting.

Het middel is gegrond."

2.5.2. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 13 van het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19 december 1966 (hierna: het ECOSOC-verdrag), dat bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag erkennen het recht van een ieder op een zo goed mogelijke lichamelijke en geestelijke gezondheid. De door de Staten die partij zijn bij dit Verdrag te nemen maatregelen ter volledige verwezenlijking van dit recht omvatten onder meer die welke nodig zijn om te komen tot :

- a) Vermindering van het aantal doodgeborenen en van de kindersterfte, alsmede een gezonde ontwikkeling van het kind;*
- b) Verbetering van alle aspecten betreffende de hygiëne van het gewone milieu van de mens en van het werksmilieu;*
- c) Voorkoming, behandeling en bestrijding van epidemische en endemische ziekten, alsmede van beroepsziekten en andere ziekten;*
- d) Het scheppen van omstandigheden die een ieder in geval van ziekte geneeskundige bijstand en verzorging waarborgen."*

De Raad merkt op dat artikel 13 van het ECOSOC-verdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is

geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 13 van het ECOSOC-verdrag niet dienstig aanvoeren (cf. RvS 21 december 2005, nr. 153.073).

Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.5.3. Artikel 2 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen."

De bestreden beslissingen ontnemen dit recht niet. Uit niets blijkt dat verzoekers hun onderwijs niet kunnen verderzetten in het herkomstland. De eerste verzoekende partij kan haar opvoeding van haar kinderen verderzetten.

2.5.4. In verband met de aangevoerde schending van de artikelen 3, 28 en 32 van het Kinderrechtenverdrag, herhaalt de Raad dat deze artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen, die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)). In de mate dat verzoekers stellen dat ook wordt verwezen naar artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het eerste aanvullend protocol om aan te tonen dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag ontvankelijk kunnen aangevoerd worden, wijst de Raad erop dat de schending van deze bepalingen niet aannemelijk zijn gemaakt. Daargelaten de vaststelling dat uit niets blijkt dat de ontwikkeling van de kinderen verhinderd wordt of dat zij een risico lopen op blootstelling aan economische exploitatie of werk.

2.5.5. Voorts kan verwezen worden naar de punten 2.4. en 2.3., ook wat de aangevoerde schending van artikel 24 van de Grondwet betreft, waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het recht op onderwijs heeft onderzocht en kennelijk redelijk kon vaststellen dat geen element voorhanden was om te besluiten dat de bestreden beslissingen het recht op onderwijs van de kinderen van de eerste verzoekende partij zouden ontzeggen. Het aangehaalde "standstill" effect van het onderwijs van de kinderen is louter hypothetisch, gelet op hun schoolverleden.

Waar verzoekers stellen dat: "(1) het onzeker is dat zij het middelbaar onderwijs in Brazilië kan voortzetten tot de leeftijd van 18 jaar op een kosteloze of betaalbare wijze zoals in België;

(2) het onzeker is dat zij, ongeacht de persoonlijke of financiële situatie van het gezin, zal worden aangemoedigd om haar algemene vorming tot de leeftijd van 18 jaar zoals in België voort te zetten en te voleindigen na de in Brazilië leerplichtige leeftijd van 14 jaar;

(3) het onzeker is dat zij als minderjarig kind in Brazilië niet zal worden genooddaakt om na de leerplichtige leeftijd van 14 jaar te werken ten nadele van een algemene vorming tot 18 jaar zoals in België;

(4) het aannemelijk is dat, indien zij ondanks de hierboven genoemde obstakels in Brazilië toch een normale toegang zal hebben tot een algemene vorming tot 18 jaar, zij voor bepaalde vakken in Brazilië een leerachterstand zal hebben die ertoe kan leiden dat zij bijkomende inspanningen moet leveren, die in vergelijking met de situatie in België deze algemene vorming tot 18 jaar ontraden of vertragen;"; zijn dit loutere hypothesen die niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat de aanpassing naar Belgisch onderwijs enig probleem heeft veroorzaakt zodat het geenszins aannemelijk is dat zij bij terugkeer naar een Braziliaans onderwijssysteem problemen of achterstand zullen kennen.

De Raad herhaalt dat verzoekers hun grieven niet kenbaar hebben gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen, wat zij hadden dienen te doen, en dat zelfs bij enige moeilijkheden van

overgang naar het Braziliaans onderwijs dit niet volstaat om een voortzetting van het verblijfsrecht te bekomen.

2.5.6. Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen dat rekening is gehouden met de verdere opvoedingsrechten en mogelijkheden van de eerste verzoekende partij over haar kinderen en dat in de bestreden beslissingen, zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing, rekening is gehouden met hun schoollopen.

Verzoekers geven in hun verzoekschrift overigens zelf aan dat beide bestreden beslissingen moeten samengelezen worden. Hun kritiek dat in de bestreden beslissing over de tweede verzoekende partij niets gesteld wordt over diens studies, is dan ook niet dienstig, daargelaten de vaststelling dat het schoollopen wel degelijk wordt vermeld en verzoekers zelf nalieten enige argumentatie over hun onderwijs uit te bouwen.

2.5.7. Met betrekking tot artikel 14 van het EVRM merkt de Raad op dat dit artikel slechts kan ingeroepen worden samen met een van de in het EVRM beschermde rechten. Verzoekers hebben de schending aangevoerd van andere bepalingen van het EVRM maar deze niet aangetoond, derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is.

Verzoekers kunnen zich niet beroepen op de artikelen van de wet van 29 juli 1983 betreffende de leerplicht nu de bestreden beslissingen niet oordelen over de leerplicht.

Evenmin tonen verzoekers aan dat het verwijzen naar een arrest 33/92 van het Grondwettelijk Hof dienstig is. De kinderen van de verzoekster hebben geen toelating tot verblijf in de hoedanigheid van student, wat het voorwerp van het arrest van het Grondwettelijk Hof was, ingediend.

2.5.8. Voor het overige houden verzoekers er een louter theoretisch betoog op na, ook over een gecodificeerd decreet van 11 oktober 2013 dat niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.5.9. Verzoekers verwijzen naar het arrest *Ponomaryov* van het EHRM in het middel om te stellen dat er specifieke overwegingen moeten zijn over het recht op opvoeding. *In casu* zijn deze voorhanden en merken de bestreden beslissingen op dat de opvoeding door de eerste verzoekende partij kan verdergezet worden in het herkomstland, motief dat in de vorige bespreking van de middelen niet als kennelijk onredelijk is beschouwd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de verzoekers, zoals gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof, gekend onder nr. 33/92, handelt geenszins over een bijlage 21, laat staan over onderwijs, zoals *in casu*, en is niet dienstig. De zaak bij het Grondwettelijk Hof, gekend onder nr. 28/2007, deels geciteerd, handelt over de artikelen 1 en 2, c), van het decreet van de Franse Gemeenschap van 20 juli 2005 betreffende het bijkomend inschrijvingsgeld geïnd in het niet-universitair hoger onderwijs, en is bijgevolg niet dienstig. De afleiding die verzoekers maken, met name: *“Uit deze overweging, en met name uit de zinsnede “onder meer”, kan worden afgeleid dat het standstill-effect zich niet noodzakelijk beperkt tot de kosteloosheid (of betaalbaarheid) van het in België aangeboden onderwijs, maar zich ook uitstrekt tot andere beperkende maatregelen die door de overheid kunnen worden ingevoerd.*

Een maatregel die tot gevolg heeft dat een (minderjarig) persoon het Belgisch onderwijs moet verlaten en daardoor genooddaakt wordt onderwijs te volgen dat duurder, minder kwalitatief of minder gunstig is, kan onder deze noemer vallen. Dit is des te meer het geval wanneer het afbreken van het onderwijs in België tot gevolg heeft dat een minderjarige persoon (a) een leerachterstand kan opbouwen, (b) studiejaren moet overdoen, of (c) geen afdoende zekerheid heeft dat de algemeen vormende opleiding tot de leeftijd van 18 jaar kan worden voortgezet en voltooid.”, kan niet teruggevonden worden in dit arrest.

2.5.10. Verzoekers maken de in dit middel aangehaalde schendingen van bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

2.5.11. In de synthesesmemorie stellen verzoekers als antwoord op de nota met opmerkingen hetzelfde als in punt 2.3.4. Het volstaat naar de bespreking ervan te verwijzen.

Het volstaat te verwijzen naar het gegeven dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissingen een studievoortgang zou belemmeren.

2.5.12. Het zesde middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.6.1. Het zevende middel luidt:

“7. Zevende middel : schending van artikel 8 EVRM in samenhang met het redelijkheidsbeginsel en desgevallend in samenhang gelezen met artikel 12bis §1,2° van het Wetboek van Belgische Nationaliteit, omdat de beëindiging van het verblijfsrecht na vierenhalf jaar verhindert dat P., I. en hun moeder hun volledig geïntegreerde leven in België kunnen voortzetten, daarbij in het bijzonder rekening houdend met de cruciale ontwikkelingsfase in de afgelopen periode van P. en I. tijdens hun (wettig) verblijf in België, en dit des te meer een disproportionele maatregel is aangezien P. en zijn moeder binnenkort aanspraak konden maken op de Belgische nationaliteit.

De beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, kan in strijd zijn met artikel 8 EVRM. [RvV 27 augustus 2015, T. Vreemd.2016, 81; RvV 5 januari 2016, nr. 159.509]

In het kader van de beoordeling van artikel 8 EVRM (en ook van het redelijkheidsbeginsel) is het van belang op te merken dat artikel 42quater Vw. niet in de verplichting voorziet om het verblijfsrecht te beëindigen in geval van het ontbreken of wegvallen van een gezamenlijke vestiging, maar enkel in de mogelijkheid daartoe. [RvS 12 oktober 2010, nr. 208.107] Bij het uitoefenen van die discretionaire bevoegdheid, dient de overheid dus de grondrechten indachtig te zijn en kan de opportuniteit van de beslissing (marginaal) worden getoetst door de administratieve rechter.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet enkel het "familieleven" maar ook het "privéleven", en met name de persoonlijke relaties en maatschappelijke verworvenheden van een persoon.

Artikel 8 EVRM impliceert positieve verplichtingen die op de staat rusten, om het recht op familie- en privéleven te beschermen en te verzekeren. [EHRM, 13 juni 1979, Marckx t. België, N] 1980,462; zie ook 'Positieve verplichtingen onder het EVRM: opkomst en ondergang van de fair balance-test' (deel 1), NJCM, 1995, nr. 5, 559-567.] Volgens de "Botta-test" van het Europees Hof legt artikel 8 EVRM positieve verplichtingen op aan de staat, wanneer de gevraagde maatregelen een onmiddellijke band vertonen met het privé-en familieleven van de betrokkene. [Zie "direct and immediate link" in EHRM 24 februari 1998, Botta t. Italië, § 34] Dit is hier het geval : de bestreden beslissing heeft een impact op het leven dat I., P. en hun moeder al hebben opgebouwd in België.

Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat P. en I. nog niet dermate geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving dat een gedwongen terugkeer naar Brazilië geen schending impliceert van het recht op privéleven en gezinsleven.

Het behalen van een diploma secundair onderwijs op zich kan worden beschouwd als een integratiebewijs.

Zij hebben zich op zeer korte tijd aangepast aan de leefomstandigheden in België en Nederlands geleerd. De bestreden beslissing erkent dit uitdrukkelijk. P. werkt in de weekends. Zij hebben een vriendenkring in België. Sociale contacten en vriendschappen zijn zeer belangrijk voor jongen mensen. De bestreden beslissing gaat daar nogal vlug over, alsof dit allemaal zo vanzelfsprekend is en het loutere gevolg is van het feit dat ze tieners zijn. Zij hebben inspanningen geleverd om naar school te kunnen gaan en mee te draaien in onze samenleving.

Dit zijn positieve verdiensten, die de bestreden beslissing niet onder de mat schuift. Het leven dat zij nu al hebben opgebouwd door zo hard te werken -véél harder dan sommige Belgen die worden geboren met een zilveren lepel in de mond- wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

Alle gegevens van het dossier wijzen erop dat dit twee getalenteerde jonge mensen zijn die ondanks hun achtergrond een ASO-opleiding aankunnen [stuk 6 en 8], en zich aan het voorbereiden zijn om echte Belgen te worden en te renderen in onze maatschappij.

De bestreden beslissing merkt op dat 4,5 jaar nog niet zo'n lange periode is [P. is hier evenwel al sedert 2016 en ging toen onmiddellijk naar school !], maar alles moet in de juiste context worden bekeken. Na vijfjaar wettig verblijf bijvoorbeeld kan men de Belgische nationaliteit verwerven. Dit is een gezin dat alle

inburgeringscursussen heeft gevolgd, steeds gewerkt heeft of naar school is geweest, en voordien wettig in België verbleef, [art. 12bis §1,2° Wetboek Belgische Nationaliteit]

Bovendien is de vraag om "welke 4,5 jaar" het gaat. Vijf jaar is niks voor iemand die 50 is, maar voor iemand van 15 jaar, zoals I., gaat het om 1/3de van een leven. P. is al zes jaar in België. Voor een 18-jarige is dit ook een groot deel van de afgelegde levensweg. Het zijn voor deze jonge mensen cruciale jaren in hun ontwikkeling. Tussen iemand van 50 en 55 jaar is er niet veel verschil.

Maar tussen de leeftijd van 12 en 18 jaar grijpt er een transformatie plaats.

Het zijn bepalende jaren. P. en I. zijn opgegroeid in België.

Het gaat hier -nogmaals- niet om kinderen die in afwachting van een legaal verblijf naar school gaan en uiteindelijk moeten terugkeren naar het land van herkomst, omdat dit verblijf niet kan worden geregulariseerd. Zij waren al die tijd legaal in België. Dit verblijfsrecht wordt nu ingetrokken door een situatie waarin hun moeder verzeild is geraakt, en waaraan zij zelf niks kunnen doen.

Hen wegrukken uit hun omgeving en het land waar zij een belangrijk deel van hun vorming als mens hebben genoten tijdens een legaal verblijf, niet lang voordat P. en zijn moederde Belgische nationaliteit zouden kunnen aanvragen, zou zeer jammer zijn. Dit is kennelijk onredelijk.

Ook mevr. P. heeft nooit geprofiteerd van het systeem. Zij heeft nooit OCMW- hulp gevraagd en heeft van bij haar aankomst in België een job gezocht. Zij werkt hier al van 2018. Zij heeft ondertussen een arbeidscontract van onbepaalde duur. [stuk 11]

Zij heeft alles in Brazilië verkocht om in België te kunnen leven. DVZ betwist dit ook niet. In Brazilië heeft dit gezin niets meer. De vader van P. en I. heeft amper contact met hen en kent zelf geen stabiele financiële situatie die toelaat om voor hen te zorgen (in het ondenkbare geval dat hij zulke intenties zou koesteren).

De zus van mevr. P. woont ook in België. Zij heeft nog een broer in Brazilië die gehandicapt is en dus ook geen steun kan bieden. Daarnaast heeft de moeder van mevr. P. psychische problemen waardoor ze bij een verzorgster woont. Over deze familiale elementen werd zij nooit specifiek bevraagd, (c/r. eerste middel)

Het leven van dit gezin situeert zich in België. Dit zijn bijna-Belgen !

Het middel is gegrond."

2.6.2. De bestreden beslissingen zijn niet genomen in toepassing van artikel 12bis, §1, 2°, van het wetboek betreffende het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. De Raad is niet bevoegd om over deze wet te oordelen. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.6.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers verwijzen naar de cruciale ontwikkelingsfase van de kinderen tijdens hun wettig verblijf en het disproportioneel karakter van de bestreden beslissingen. Beide verzoekers zouden in de nabije toekomst de Belgische nationaliteit kunnen aanvragen.

De Raad merkt op dat de vijfjarige periode van verblijf in België om de Belgische nationaliteit te verkrijgen nog niet versteken is, al zeker niet voor de eerste verzoekende partij, en dat het aanvragen van de Belgische nationaliteit niet gelijk staat met het verkrijgen ervan. In die zin is ook deze grief hypothetisch en kunnen de bestreden beslissingen niet als zijnde disproportioneel worden aanzien.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het EHRM stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen beschermd door artikel 8 van het EVRM moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Wel primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat het gezinsleven dat verzoekers hebben niet wordt verbroken omdat de gezinseenheid is bewaard. De bestreden beslissingen zijn genomen ten overstaan van gans het gezin.

Verzoekers voeren dus de schending van hun privéleven aan.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad wijst er opnieuw op dat verzoekers slechts karige gegevens omtrent hun privéleven hebben verschaft voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Zoals de bestreden beslissingen stellen:

“Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Arbeidscontract met S.-L. + loonfiches december 2020 tot februari 2022 + aanbevelingsbrief
- Fiscale fiche inkomstenjaar 2019, 2020 (Randstad)
- loonfiches september 2021 tot maart 2022 (betreft weekendwerk) + aanbevelingsbrief N. BV
- Attest OCMW geen financiële steun
- Deelcertificaten + inschrijvingsbewijzen Nederlandse les
- Attest van inburgering
- Verklaring betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

En de tweede bestreden beslissing:

"Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:

- Schoolattest schooljaar 2021-2022*
- Aanbevelingsbrief N. BV*
- Verklaring betrokkene*
- Attest OCMW geen financiële steun*
- Loonbrieven Activate en Randstad van september 2021 tot maart 2020*
- Fiscale fiches inkomsten 2019 en 2020*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

De eerste bestreden beslissing heeft op alle aangehaalde elementen, die ook artikel 8 van het EVRM raken, geantwoord als volgt:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, noch wat mevrouw betreft, noch wat haar dochter betreft.

Betrokkene verblijft sedert september 2017 (cf. aankomstverklaring) in België, nu dus iets meer dan vierenhalf jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene en haar dochter nog niet zo lang in België verblijven is het ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende binding moeten hebben met hun herkomstland. Betrokkene geeft aan dat ze zich in Brazilië voor haar vertrek naar België niet goed voelde en "veel stress kreeg door allerlei factoren zoals op het werk, familie, veiligheid ...", maar laat na daar concreter op in te gaan. Bovendien kan daaruit afgeleid worden dat zij er voor haar komst naar België tewerkgesteld was en er wellicht ook nog een (beperkt) familiaal netwerk heeft. Gezien haar relatief korte verblijfsperiode mag gesteld worden dat zij nog voldoende vertrouwd moet zijn met de taal en de lokale cultuur. Daarnaast woont de vader van haar kinderen er nog zodat ook de kinderen nog minstens nog familiale banden hebben met Brazilië. Verder moet worden opgemerkt dat mevrouw nog een tijdje bij haar zus heeft verbleven die eveneens van Braziliaanse origine is en dat zij thans met haar kinderen een gezin vormt. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat de voertaal thuis hoofdzakelijk het Portugees was/is, zodat mevrouw en de kinderen ook nog de taal van het land machtig zijn. Betrokkene alludeert met haar brief ook op een mogelijk vertrek uit België, indien haar verblijfsrecht zou worden beëindigd. Zij stelt dat dit geen goede gevolgen zou hebben voor hun mentale gezondheid. Er dient echter op gewezen te worden dat zij er vierenhalf jaar geleden geen moeite mee had om in Brazilië, zoals zij zelf stelt, alles te verkopen en haar kinderen uit het milieu haalde waarin zij opgroeiden. Mevrouw voert in haar brief aan dat ze er een slechte situatie achterliet, maar die beweringen worden niet met objectief verifieerbare stukken gestaafd. Zij geeft zelf aan dat ze er "in korte tijd" in geslaagd is zich thuis te voelen in België. Indien mevrouw terugkeert naar Brazilië zal ongetwijfeld wat moeite kosten om zich aan te passen aan een verblijf aldaar, maar betrokkene en de kinderen wisten zich ook snel aan te passen aan hun nieuwe leefomstandigheden en een nieuwe maatschappij bij hun komst naar België. Uit niets blijkt dat mevrouw of de kinderen daar niet meer toe in staat zouden zijn. De kinderen kunnen hun scholing voortzetten in Brazilië alwaar ook middelbare scholen en universiteiten voorhanden zijn. Het feit dat zij een aantal jaar in België onderwijs hebben gevolgd kan een bijkomende troef vormen voor hun verdere school-en professionele loopbaan.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is betrokkene thans tewerkgesteld. Blijkens de voorgelegde aanbevelingsbrieven blijkt ze een goede werknemer te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane

werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering en bewijzen van het volgen van taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Dat de kinderen school liepen in België vormt evenmin een bewijs van integratie dat een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Kinderen zijn in België immers leerplichtig tot 18 jaar. Betrokkene voldoet hiermee dus slechts aan de vigerende wetgeving.

Betrokkene vormt geen gezinscel meer met de referentiepersoon. Zij toont niet aan dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie. Thans woont zij samen met haar twee kinderen waarvan het oudste meerderjarig is en thans nog school loopt. Deze beslissing tast echter de eenheid van het gezin niet aan gezien naast betrokkenes verblijfsrecht ook het verblijfsrecht van haar dochter en haar meerderjarige zoon wordt beëindigd (zie onze beslissing van 30.06.2022 voor haar zoon P. SANTOS P. Edward (03.07.30 467-35)). De eenheid van het gezin blijft bewaard. Het staat betrokkene vrij zich elders met haar kinderen te vestigen, alwaar zij voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Betrokkene geeft aan in België nog familie te hebben, zonder verder te specificeren over wie het gaat. Blijkens de gegevens in het Rijksregister kan minstens worden besloten dat haar zus hier woonachtig is. Mevrouw toont echter niet aan dat er, bovenop de normale affectieve banden met die familieleden, nog een bijkomende afhankelijkheid tegenover hen zou bestaan. Er is dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven met die familieleden. Mevrouw is een volwassen vrouw, van wie mag verwacht worden dat zij ook zonder de nabijheid van die familieleden samen met haar kinderen haar leven kan voortzetten. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet het geval zou zijn."

En wat tweede verzoekende partij betreft:

"Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog goed vertrouwd moet zijn met de Braziliaanse gebruiken en cultuur. Betrokkene verbleef samen met zijn moeder en zus een tijdje bij zijn tante. Sedert augustus 2019 vormt hij samen met zijn moeder en zus een gezin. Het is dan ook aannemelijk dat de voertaal in zijn gezin hoofdzakelijk het Portugees is, zodat gesteld kan worden dat hij nog voldoende kennis van de taal van zijn herkomstland moet hebben. Bovendien woont betrokkenes vader nog in Brazilië en stelt hij er zelf ook nog familie te hebben. Hij stelt dat het niet makkelijk was als kind om Brazilië te verlaten en alles terug op te starten. Het zal wellicht ook wat moeite vergen om de draad opnieuw op te pikken in Brazilië, indien hij besluit om er terug te keren, maar betrokkene toonde in het verleden reeds aan dat hij zich kon aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Als jongvolwassene zal hem dit ook lukken. Nergens uit het dossier blijkt dat dat niet het geval zou zijn.

Zoals hierboven aangegeven is betrokkene hoofdzakelijk afhankelijk van zijn moeder voor zijn inkomsten. Wel heeft hij wat werkervaring opgedaan als jobstudent, wat zonder meer een positief element is. Betrokkene toont echter niet aan dat hij met die studentenjob financieel onafhankelijk is van zijn moeder. Zij blijft diegenen die in hoofdorde voorziet in zijn behoeften. Gezien haar verblijfsrecht op 30.06.2022 werd beëindigd zou het behouden van betrokkenes verblijfsrecht er toe kunnen leiden dat hij, minstens in de nabije toekomst, in een precaire financiële situatie zou terechtkomen.

Gezien betrokkene nu iets meer dan vierenhalf jaar in België verblijft en school loopt, kan aangenomen worden dat hij een vriendenkring heeft uitgebouwd. Dat is echter niet voldoende om te besluiten dat hij op sociaal en cultureel vlak in die mate is geïntegreerd dat zulks de beëindiging van zijn verblijfsrecht zou verhinderen. Het is immers volstrekt logisch dat een tienerjongen sociale relaties aangaat met andere jongeren op school, in de jeuwgdbeweging, de sportclub, Bij een eventueel vertrek uit het Rijk kan betrokkene het contact met die kennissen behouden middels de moderne telecommunicatiemiddelen of via periodieke bezoeken aan België."

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat deze de integratie op zich niet betwisten maar de bestreden beslissingen wijzen erop dat het verblijf in België relatief kort is, wat correct is, zeker als het een vergelijking met het verblijf in het herkomstland betreft. Integratie op zich laat niet toe om te besluiten dat artikel 8 van het EVRM geschonden is. Hetzelfde geldt voor het hebben van werk en het kennen van de Nederlandse taal. Voorts houden de bestreden beslissingen geen gedwongen terugkeer: zij bevatten zelfs geen verwijderingsmaatregel. Verzoekers gaan er ook aan voorbij dat zij contacten kunnen blijven onderhouden met hun vrienden en kennissen via internet zodat sociale contacten ook voor de kinderen van de eerste verzoekende partij kunnen behouden blijven. De positieve verdiensten, waaronder de integratie, de studies en het werk en inburgeringscursussen, zijn niet van aard dat het privéleven

geschonden wordt, temeer gelet op het langere verblijf in het herkomstland, het verblijf van hun vader aldaar waar desgevallend opnieuw contacten mee kunnen opgebouwd worden. Verzoekers worden ook geacht te weten dat sedert de breuk met de oorspronkelijke referentiepersoon hun verblijf precair kon worden. Elementen die toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, onder meer de correcte toepassing van de verblijfswetgeving, ontbreken. Het gegeven dat eerste verzoekende partij niet afhangt van het OCMW is niet relevant.

De Raad benadrukt verder dat de verblijfswetgeving er onder meer op is gericht het al dan niet wettig verblijf te controleren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Aangenomen wordt dat de verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd. Deze elementen op zich en gelet op de vage elementen die verzoekers kenbaar maakten voor het nemen van de bestreden beslissingen zijn niet van aard om een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te ontwaren. Hun betoog is algemeen en bevat weinig concrete elementen om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De Raad wijst er nog op dat de stukken 6 en 8, toegevoegd aan het verzoekschrift en waarvan sprake in het middel, niet kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. In de mate dat tweede verzoekende partij al sedert 2016 naar school ging, was dit in precair verblijf totdat haar moeder een gezinsherenigingsaanvraag indiende. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

In de mate dat de verzoekers verwijzen naar de zus van de eerste verzoekende partij die in België verblijft tonen verzoekers niet aan dat een bijzondere afhankelijkheid van haar bestaat. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dit geldt eens temeer voor een zus of tante. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Voorts hebben verzoekers niet kenbaar gemaakt en ook niet aangetoond dat: *“Zij heeft nog een broer in Brazilië die gehandicapt is en dus ook geen steun kan bieden. Daarnaast heeft de moeder van mevr. P. psychische problemen waardoor ze bij een verzorgster woont.”* En kan overigens het belang bij deze grief niet ingezien worden nu uit niets blijkt dat de eerste verzoekende partij in haar herkomstland geen werk zou vinden.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.6.5. In de synthesememorie stellen verzoekers als antwoord op de nota met opmerkingen:

“ 5. Recht op prive-en gezinsleven en redelijkheidsbeginsel (zevende middel)

Verweerster stelt dat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM niet ernstig is, om zij niet inziet hoe een beslissing die geen beeindiging van een verblijfsrecht is (?) noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Verzoekers koppelen artikel 8 EVRM aan de mate van integratie in de Belgische samenleving, en dus het persoonlijk leven dat hier werd opgebouwd. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, moet er rekening worden gehouden met de duur van het verblijf in België en de economische, sociale en culturele integratie. [RvV 21 maart 2014, nr. 121.252; RvV 28 oktober 2015, T.Vreemd.2016, 216] Ook de binding met het land van herkomst speelt een rol. [RvV 17 december 2012, nr. 93.753] Hoewel DVZ over een discretionaire bevoegdheid beschikt, mag er geen "globale integratie" in België worden vereist om het verblijfsrecht niet te beeindigen. [RvV 28 februari 2017, Rev.dr.etr.2017, 69]

Hierover gaat het. De kritiek van verzoekers is o.a. dat het onredelijk is om het verblijfsrecht van een jongere te beeindigen die (a) zijn volledige middelbare school in België heeft gedaan (naast intensief weekendwerk in een bakkerij!), (b) vlak voordat hij in aanmerking komt voor de Belgische nationaliteit; en dit onder het voorwendsel dat hij nog niet zo lang in België is, en hij zich maar moet aanpassen in een land waarin hij noch een geldig diploma heeft noch een ondersteunend familienetwerk. De binding met Brazilië na een volledig secundair schoolcurriculum is onloochenbaar verwaterd. De graad van integratie kan hier niet worden ontkend. Zowel in de bestreden beslissing als in de verweernota negeert DVZ stelselmatig het feit dat P. hier al langer dan 4,5 jaar is, sedert 2016.

De beoordeling van de integratiefactor en de binding met het herkomstland, dient grondig te gebeuren, [zie RvV 25 mei 2016, nr. 168.223] Dit is hier niet het geval. Ten overvloede merken verzoekers op dat er in het schrijven dd. 22.02.22 van DVZ niet werd gepeild naar het voorafgaand verblijf van P. sedert 2016 en het familiaal netwerk in Brazilië (lees : de compleet apathische houding van zijn vader), hetgeen blijkens de jurisprudentie wel een beoordelingscriterium is. Zij hebben niet de kans gekregen om dit terdege te stofferen, (zie eerste middel)

Verweerster sneert dat verzoekers er ten onrechte van uitgaan dat zij de Belgische nationaliteit zouden kunnen aanvragen na een wettig verblijf van 5 jaar, omdat de integratie moet worden bewezen. Het kan DVZ toch niet ontgaan zijn dat overeenkomstig artikel 12bis §1,2° van het Wetboek van Belgische Nationaliteit de meerderjarige vreemdeling na 5 jaar wettig verblijf zijn maatschappelijke integratie kan bewijzen door een Belgisch diploma secundair onderwijs (d°), en dat voor de economische integratie de duur van die middelbare schoolopleiding in mindering wordt gebracht van de duur van de vereiste beroepsactiviteit van minstens 468 dagen (e°). P. heeft een diploma secundair onderwijs en werkt bovendien al een paar jaar 's weekends in een bakkerij.

P. stevende linea recta op de Belgische nationaliteit af. In de veronderstelling dat hij hier al 4,5 jaar wettig verbleef in het kader van de gezinshereniging, staat hij op een zucht van een aanvraagmogelijkheid. Aangezien hij het Rijk wettig binnenkwam op basis van zijn paspoort in het kader van het zogenaamde kort verblijf dat bij verdrag wordt toegestaan (zie ook achtste middel), kan die periode misschien daarbij worden geteld. Hoe dan ook, de eindstreep is in zicht !

Dit wordt nu volledig geblokkeerd door de intrekking van het verblijfsrecht. Het was voor P. een kwestie van een paar maanden om de Belgische nationaliteit te kunnen aanvragen, in zoverre hij überhaupt nog geen wettig verblijf heeft na zijn initiele (wettige) aankomst in België anno 2016.

Dit maakt de uitoefening van het discretionair intrektingsrecht van de verblijfstitel des te meer disproportioneel.

Ook mevr. P. heeft overigens alle inburgeringslessen gevolgd, en is al jaren aan een stuk aan het werk. Ook zij zou binnenkort de nationaliteit (hebben) kunnen aanvragen, mocht haar verblijfstitel niet zijn ingetrokken, [stuk 12]"

Verzoekers kunnen niet voorhouden dat geen rekening is gehouden met de duur van hun verblijf en met hun economische, sociale en culturele integratie.

In wezen herhalen verzoekers hetgeen gesteld werd in hun middel. Verzoekers menen verkeerdelijk dat zij aanspraak kunnen maken op een wettig verblijf van vijf jaar, zoals eerder al uiteengezet. Dergelijk verblijf betekent evenmin dat verzoekers de bindingen met het herkomstland zijn verloren. Zij verbleven bijna gans hun leven in het herkomstland en hebben aldaar familie (volgens de bewoordingen van verzoekers). Uit niets blijkt dat zij hun heropbouw in het herkomstland niet kunnen herstarten. Het bestaan van integratie op zich volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken en evenmin blijkt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

2.6.6. Het zevende middel is ongegrond.

2.7.1. Het achtste middel stelt:

"8. Achtste middel : schending van artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet, omdat meer dan vijf jaar geleden (in 2016) het recht van P. om in België te verblijven, werd erkend krachtens de bilaterale overeenkomst van 21 september 2012 tussen de EU en Brazilië.

Artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de overheid binnen de vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie.

Toen de bestreden beslissing werd genomen, verbleef P. in België in de hoedanigheid van familielid van een EU-burger, maar de erkenning van zijn recht op een verblijf in België gebeurde in zijn geval al vroeger, in 2016, toen hij met zijn Braziliaans paspoort wettig het Rijk binnenkwam.

Artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt niet dat het verblijf dat erkend dient te zijn (geweest) om de termijn van 5 jaar te laten lopen, moet slaan op het verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een EU-burger.

Voormelde wetbepaling stipuleert enkel dat de minister (binnen de 5 jaar) een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van iemand die in België verblijft in de hoedanigheid van familielid van een EU-burger. Dit houdt in dat een eerdere erkenning van een verblijfsrecht of wettig verblijf in België, voordat de betrokken persoon de hoedanigheid verkrijgt van familielid van een EU-burger, ook meetelt voor de berekening van het aanvangspunt van die termijn van 5 jaar.

Deze interpretatie vindt steun in de rechtspraak. In het verleden wierp DVZ al op dat er in een bepaalde zaak geen gezamenlijke vestiging was gedurende 5 jaar.

De Raad oordeelde dat de voorwaarden voor een duurzaam verblijf niet vervuld moesten zijn om de termijn van 5 jaar te verwezenlijken. [RvV 31 maart 2016, nr. 164.974] Hieruit volgt mutatis mutandis dat de voorwaarden van artikel 42ter Vw. (waaronder een gezamenlijke vestiging) niet vervuld moeten zijn gedurende die termijn van 5 jaar. Anders gezegd : de voorwaarden om te kunnen spreken van een juridisch geldige hoedanigheid als familielid van een unieburger, zijn niet van toepassing. Dit betekent dus dat het niet per se om een erkenning moet gaan van de verblijfsvoorwaarden opgesomd artikelen 40bis §2, 40ter en en 42ter §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan het ook gaan om andere vormen van erkend of wettig verblijf in België, voordat het verblijf op basis van gezinshereniging werd toegestaan, indien de vreemdeling voordien het Rijk is binnengekomen.

Een erkenning van een verblijfsrecht kan gebeuren ofwel op basis van een expliciete geïndividualiseerde beslissing van de overheid ofwel op basis van een algemene verordenende bepaling. Met anderen woorden, een wettig verblijf kan zowel worden erkend door een beslissing als door een normkrachtige bepaling, welke -omwille van een beleidskeuze- geen individuele beslissing vereist.

Ingevolge artikel 5 §2 van de overeenkomst van 21 september 2012 tussen de Europese Unie en de Federale Republiek Brazilië inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf voor houders van een gewoon paspoort, kon P. in 2016 al wettig in België aankomen en verblijven zonder visum gedurende (toentertijd) 3 maanden.

Het wettig verblijf vloeit hier rechtstreeks voort uit dit verdrag, dat omwille van de wilsovereenstemming tussen de verdragsluitende landen het verblijf van Braziliaanse onderdanen (tijdelijk) erkent, zonder dat een individuele beslissing omtrent een visum (cfr. verblijfstitel) vereist is. Het betreft letterlijk een vrijstelling van visumplicht. Dit is een verblijfserkenning krachtens een verdrag.

Artikel 42quater §1 Vw. verwijst enkel naar een "erkenning van een verblijf", en stipuleert niet dat die erkenning onafgebroken moet zijn. Het betreft dus in deze bepaling de eerste wettige toegang tot het Rijk. Los van de evolutie van dat verblijf, de eventuele verlengingen van dat verdragsrechtelijk verblijfsrecht, en de latere verblijfsstatus op basis van gezinshereniging, gebeurde de initiële erkenning van zijn verblijf dus van rechtswege ten gevolge van de voornoemde bilaterale overeenkomst tussen de EU en Brazilië.

P. is meer dan 5 jaar geleden het land wettig binnengekomen.

De minister kan geen einde meer stellen aan zijn huidig recht op een verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Het middel is gegrond.”

2.7.2. Verzoekers menen dat de voormelde rechtsregel geschonden is, doordat zij menen dat de beslissing betreffende de tweede verzoekende partij laattijdig werd genomen, omdat zij reeds sinds 2016 in België zou verblijven.

Uit het rijksregister en het administratief dossier kan louter worden vastgesteld dat de tweede verzoekende partij sinds maart 2018 ingeschreven is in België. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat de tweede verzoekende partij het verblijfsrecht verkreeg in functie van een gezinsherenigingsaanvraag met E., de toenmalige partner van de eerste verzoekende partij.

De verwijzing naar: *“artikel 5 §2 van de overeenkomst van 21 september 2012 tussen de Europese Unie en de Federale Republiek Brazilië inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf voor houders van een gewoon paspoort”*, is niet dienstig omdat deze handelt over een kort verblijf, wat niet het geval is. Uit deze bepaling kan geenszins worden afgeleid dat de tweede verzoekende partij hierdoor van rechtswege een verblijfsrecht heeft. Wettig binnenkomen in het Rijk voor maximum drie maanden maakt niet dat het langere verblijf wettig zou zijn.

Uit niets blijkt dat de tweede verzoekende partij in 2016, jaar dat zij beweert in België te zijn binnengekomen, op dat moment in het bezit was van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Een inschrijving in school toont dat niet aan. De bewering als dat de erkenning van het verblijf reeds zou zijn gebeurd bij haar binnenkomst in 2016, kan aldus niet worden gevolgd en wordt geenszins aangetoond.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen is correct:

“De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde aldus geheel terecht dat de termijn van 5 jaar ex artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet pas begon te lopen vanaf de erkenning van het recht op verblijf, zijnde vanaf 05.11.2018.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).”

2.7.3. Het antwoord op de nota met opmerkingen dat de verzoekers geven, luidt als volgt:

“6. Wettig verblijf van 5 jaar voor P. in de zin van de Vreemdelingenwet (achtste middel)

Verweester stelt dat het standpunt van verzoekers niet kan worden gevolgd, omdat het gegeven dat P. met zijn paspoort België binnenkwam, betekent dat hem geen verblijfsrecht werd toegekend. Dit is nu juist het punt.

Artikel 42quater §1 Vw. vereist niet dat voor de aanvang van de intrekkingstermijn van vijf jaar het verblijfsrecht moet worden toegekend door de overheid, het moet worden erkend. De wettekst spreekt van een erkenning van het verblijfsrecht.

Door een verdrag te sluiten (of althans daarbij partij te zijn), waarin bepaalde voorwaarden voor een wettig verblijf worden bepaald, zelfs al is dat verblijf tijdelijk, erkent die Staat het verblijfsrecht van een vreemdeling, wanneer die verdragsrechtelijke voorwaarden zijn vervuld. Hier is de voorwaarde eigenlijk hoofdzakelijk het bezitten van een geldig Braziliaans paspoort om drie maand in de EU te verblijven. De toepasselijke verdragsvoorwaarden worden bij binnenkomst op het grondgebied van de EU wel degelijk gecontroleerd door de autoriteiten, aangezien het paspoort wordt afgestempeld. De EU-lidstaten die gebonden zijn door het betreffende verdrag erkennen daarmee dat de voorwaarden voor een wettig tijdelijk verblijf vervuld zijn.

Artikel 42quater §1 Vw. vereist dus geen uitdrukkelijke toekenning van een verblijfsrecht, het volstaat dat dit verblijfsrecht wordt erkend, en dit kan in hoofde van de overheid door a priori verdragsvoorwaarden goed te keuren die bij de eerste binnenkomst op het grondgebied, waarop die voorwaarden van toepassing zijn, worden gecontroleerd. Dat is hier het geval.

Opnieuw moet worden opgemerkt dat DVZ, hoewel zij in de bestreden beslissing expliciet erkent dat P. vroeger dan zijn moeder en zus het Rijk is binnengekomen, en al voor de gezinshereniging met de referentiepersoon in België verbleef, daaromtrent geen specifieke inlichtingen heeft opgevraagd alvorens de intrekkingbeslissing te nemen, zodat verzoekers ook niet in de mogelijkheid waren om dit verder te documenteren en stofferen, (zie eerste middel)

Verweerster laat zich tevens ontvallen dat P. geen onafgebroken verblijf aantoonst. Uit de documenten die verzoekers (postfactum) in deze procedure voorleggen, blijkt al dat P. in 2016 met vrucht zijn "aankomstjaar" had doorlopen. Het zou nogal moeilijk zijn om als regelmatige leerling ingeschreven te blijven en het diploma secundair onderwijs te behalen, wanneer dit verblijf niet onafgebroken zou zijn geweest."

In essentie herhalen verzoekers wat besproken is over het middel. In de mate dat de tweede verzoekende partij stelt dat zij wettig verbleef gedurende vijf jaar, wijst de Raad erop dat deze verzoekende partij haar gezinsherenigingsaanvraag slechts indiende op 12 april 2018 zodat dit argument geen relevantie kent. Met opnieuw te verwijzen naar haar schoollopen in België, hypothetisch te beweren dat geen bindingen in het herkomstland bestaan, wat de Raad onwaarschijnlijk acht, en dat zij de verblijfstermijn van 5 jaar in België kortelings heeft, maakt de tweede verzoekende partij evenmin de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk. Tweede verzoekende partij verliest uit het oog dat de periode van vijf jaar om definitief het verblijfsrecht in functie van een gezinsherenigingsaanvraag te verkrijgen, vergt dat de gezinshereniging vijf jaar duurde, wat niet het geval is. Het komt verzoekers toe voor het nemen van de bestreden beslissingen de redenen behoorlijk te staven die zouden toelaten het verblijfsrecht te behouden wat *in casu* niet gebeurd is. Dit laatste blijkt uit de aard van de mogelijke beëindigingsgronden, vervat in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Overigens is een inschrijving in het regulier onderwijs nog geen bewijs van wettig verblijf.

2.7.4. Het achtste middel is ongegrond.

2.8. De Raad besluit dat de middelen, zo ontvankelijk, ongegrond zijn.

2.9.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat de Raad voorlopige maatregelen zou nemen. Zij stellen:

"IV. VOORLOPIGE MAATREGELEN

Overeenkomstig artikel 39/79 §1,7° Vw. heeft een annulatieberoep gericht tegen een beslissing die het verblijfsrecht van een familielid van een EU-burger intrekt, van rechtswege schorsende werking (in die zin dat er geen verwijderingsmaatregelen jegens hen mogen worden genomen). Het is dus in principe niet nodig om een vordering tot schorsing in te stellen overeenkomstig artikel 39/82 §2 Vw., en de dubbele voorwaarde daarvoor aan te tonen (ernstig middel en moeilijk te herstellen ernstig nadeel).

Voor zo veel als nodig verwijzen verzoekers naar hetgeen hierboven uiteen werd gezet voor het stofferen van een ernstig middel. P. zal bovendien een substantieel en moeilijk te herstellen nadeel ondervinden, als hij zich niet op tijd kan inschrijven aan een Belgische universiteit.

Overeenkomstig artikel 39/84 en 39/85 Vw. kan de vreemdelingenrechter in het geval van een schorsing, voorlopige maatregelen opleggen, teneinde de belangen van de verzoekende partijen veilig te stellen.

*In principe kan de vreemdeling die conform artikel 39/79 §1 Vw. een schorsend beroep indient bij de Raad, een **bijlage 35** krijgen bij wijze van tijdelijk verblijfsrecht.*

In de mate dat hierover betwisting zou ontstaan, is het eigenlijk niet meer mogelijk om na het annulatieberoep nog een verzoek tot voorlopige maatregelen in te dienen (tenzij in geval van UDN).

In de mate dat hierover daadwerkelijk betwisting zou bestaan, vragen verzoekers bij wijze van voorlopige maatregel de afgifte van een bijlage 35 met onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt voor Mevr. P., P. en I..

Zonder bijlage 35 zal het praktisch gezien onmogelijk worden voor P. om zich in te schrijven aan een universiteit en een studiebeurs aan te vragen.

28

Indien hij zich niet tijdig kan inschrijven (cfr. ten laatste in september), zal hij een studiejaar verliezen. Zonder werk zal mevr. P. haar kinderen niet kunnen onderhouden. Dit gezin heeft vrij beperkte inkomsten. Zij kunnen zich geen maand zonder inkomen permitteren. Het is van cruciaal belang dat zij haar job kan behouden, en in afwachting van een uitspraak effectief kan blijven doen !

Vandaar dat een bijlage 35 met onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt primordiaal is voor dit gezin.

In de mate dat een bijlage 35 niet voldoende zou zijn voor P. om zich in te schrijven aan een Belgische universiteit of een studiebeurs aan te vragen voor een Belgische universiteit, vragen verzoekers de afgifte van de nodige documenten en tijdelijke verblijftitels om deze inschrijving en beursaanvraag alsnog te kunnen benaarstigen.

Voorts weigert de afvalophaaldienst de vuilzakken van het gezin mee te nemen [stuk 9], omdat door de intrekking van het verblijfsrecht blijkbaar ook de domicilie werd geschrapt of geblokkeerd [?!]. Dit is nu

*toch mensonterend ! Of je nu -overigens na lange tijd- onwettig of wettig in België verblijft, je kan de mensen toch niet met walmend, lekkend en rottend afval achterlaten !
De nodige verblijfsdocumenten moeten worden afgeleverd om de domicilie tijdelijk te regulariseren of opnieuw te activeren in het gemeentelijk computersysteem, zodat verzoekers aanspraak kunnen maken op rudimentaire sanitaire dienstverlening."*

In het beschikkend gedeelte van de synthesesamenvatting vorderen zij:

"Na desgevallend bij wijze van voorlopige maatregel, in afwachting van de uitspraak ten gronde, de afgifte van (1) een bijlage 35 of (2) elk ander nuttig (tijdelijk) verblijfsdocument te hebben bevolen met het oog op :

- (a) een onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt voor mevr. P. en P.;*
- (b) een inschrijving aan een Belgische universiteit voor P.; en*
- (c) een studiebeursaanvraag voor een Belgische universiteit voor P.;*
- (d) de inschrijving in het derde jaar secundair onderwijs voor I.;*
- (e) de ophaling van het huisvuil aan de woning gelegen te (...) 9160 Lokeren;*

2.9.2. Verzoekers hebben geen afzonderlijk verzoekschrift ingediend teneinde voorlopige maatregelen te horen bevelen.

De Raad stelt vast dat verzoekers voorlopige maatregelen vorderen in hetzelfde verzoekschrift als dat waarin zij (de schorsing en) de nietigverklaring van de beslissingen vragen.

2.9.3. Ambtshalve wijst de Raad op het volgende:

Artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen (...)."*

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidt als volgt: *"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend. (...)"*

Uit deze bewoordingen volgt dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij afzonderlijk verzoekschrift moet worden ingediend. *In casu* hebben verzoekers deze vordering ingesteld in hetzelfde verzoekschrift als dat waarin zij de vernietiging van de bestreden beslissingen vragen.

2.9.4. Ter terechtzitting hierop gewezen, doet de raadsman van de verzoekers afstand van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

2.9.5. Om bovenvermelde reden is de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen niet-ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN